

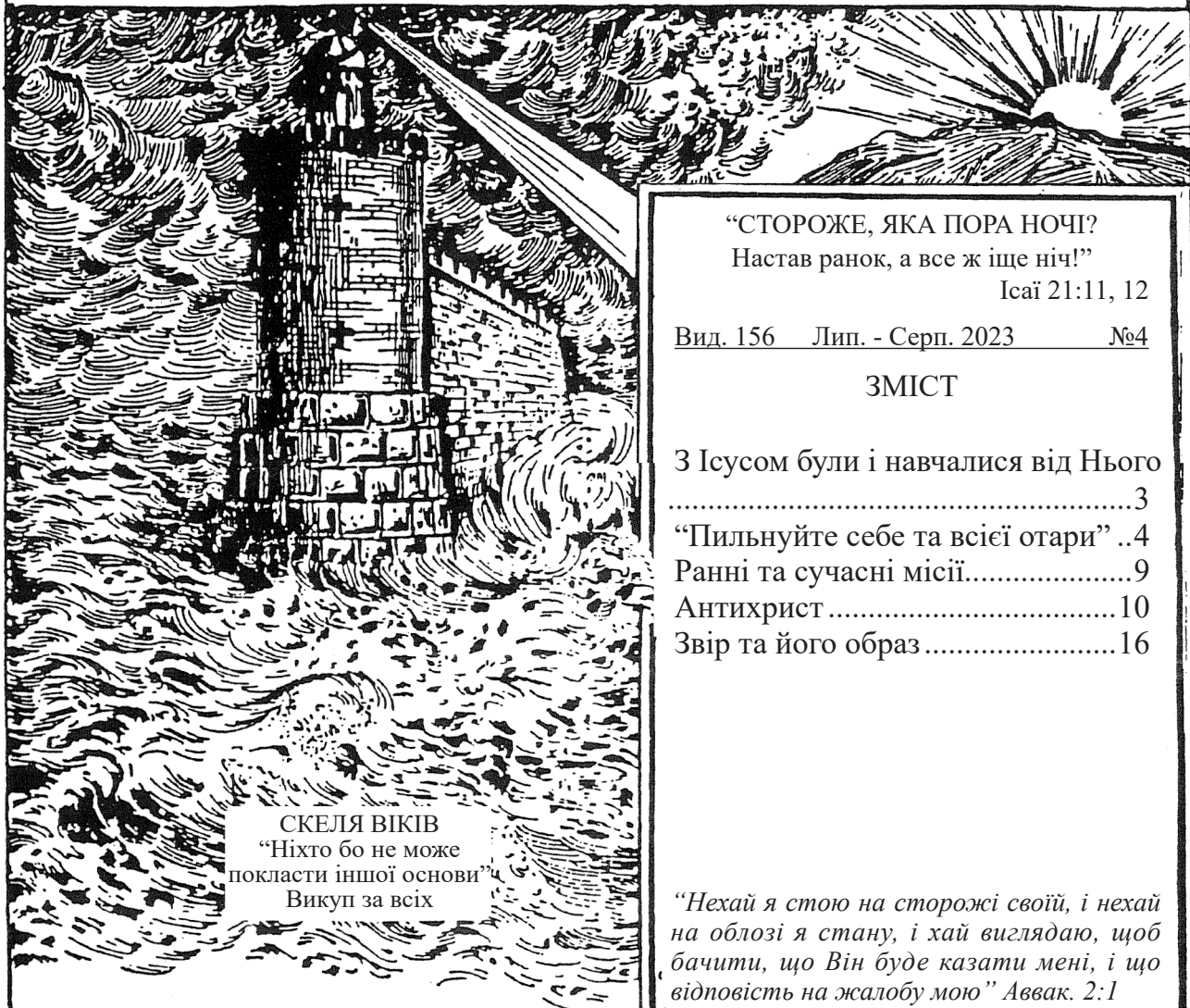

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 "Ніхто бо не може
 покласти іншої основи"
 Викуп за всіх

"СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
 Настав ранок, а все ж ще ніч!"

Ісаї 21:11, 12

Вид. 156 Лип. - Серп. 2023 №4

ЗМІСТ

З Ісусом були і навчалися від Нього	3
"Пильнуйте себе та всієї отари" ..	4
Ранні та сучасні місії.....	9
Антихрист	10
Звір та його образ	16

"Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою" Аввак. 2:1

"Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення" (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тимофія 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Інша ціль цього журналу – показати всім, “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичним, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; 1 М. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА НАДІЇ для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим,.. що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ ЦЕРКВИ є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНЄ ЗАВДАННЯ ЦЕРКВИ – вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані всім Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору тим, хто уклав з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79019

З ІСУСОМ БУЛИ І НАВЧАЛИСЯ ВІД НЬОГО

Як багато сказано в кількох словах про Петра та Івана, а також про те, що думали про них їхні опоненти, у виразі: “А бачивши сміливість [відвагу] Петра та Івана, і спостерігши, що то люди обидва невчені та прості, дивувалися, і пізнали їх, що вони з Ісусом були” (Дії 4: 13).

Однією з чудових речей, пов’язаних з “теперішньою правдою”, є її вплив на тих, хто її приймає, – її перетворюючий вплив, її оновлюючий вплив. Як знав і передбачав Господь, євангельське послання не було спеціально звернене до багатих, вчених чи великих. Вони відчувають себе вищими за вчення Учителя і відносно задоволені своїм становищем. Вони переконані, що одного дня Бог віддасть їм перевагу перед неосвіченими, нетямущими, незнатними. Тому вони не так сильно і глибоко відчувають свою потребу в духовному зціленні від Доброго Лікаря.

Євангельське послання приходить насамперед до тих, хто в теперішньому житті є менш привілейований. І це стосується як особливостей Теперішньої Правди, так і загальних рис Євангельського послання. Однак у кожному випадку помітний вплив Євангелія Христа проявляється там, де воно приймається в добре і чесне серце. Воно підносить. Воно дає відвагу замість страху. Воно дає надію замість зневіри. Воно дає мету і ціль у житті, замість звирячої безглуздості. Воно виховує волю і проявляється в розумному виразі очей, у пильності кроків, у зростаючій вправності рук, у невимушеності уст, щоб говорити про Господа і його благодать.

Наші вороги помічають все це і часто дивуються з розуміння будь-якої теми тими, хто протягом короткого часу вивчав Божественний План Віків, представлений у шести томах

“Дослідження Святого Письма” і на сторінках цього журналу. Це добре. Ми радіємо цьому. Але тут є небезпека. Якщо буде культивуватися дух самозадоволення, або гордості від знання Святого Письма, або від здатності представити Божественний План, то це може означати духовну шкоду.

Добре, щоб у нас, як і в апостолів, наші супротивники брали до уваги нашу відвагу: що ми маємо сміливість у наших переконаннях; що ми боїмося тільки Господа, і що наша найвища мета – нести добру звістку великої радості всім, хто має вуха, щоб слухати. Тут, однак, ми хочемо звернути особливу увагу на важливість другої риси, згаданої в цитованому вірші Писання, а саме: що вони пізнали, що вони були з Ісусом, що вони були Його учнями, учнями в Його школі. Це, справді, важливо для нас – вчитися в Ісуса, ставати копіями нашого Учителя.

Усі наші читачі засвідчать, що ми надаємо належної ваги доктринальним знанням про божественний характер і план, викладеним у Божественному Слові. Але, підкреслюючи все це і стверджуючи його абсолютну необхідність для зростання в благодаті, ми відчуваємо потребу постійно нагадувати послідовникам Господа про ці риси вчення Учителя, які, зокрема, становлять Його дух, Його вдачу. Сукупність цих рис називається Любов’ю. Як про нашого Небесного Отця сказано, що “Бог є любов”, так і любов є особливою прикметою нашого Відкупителя, який був образом, самим відображенням Отця.

Аналіз любові, який дає апостол, можна розуміти як аналіз божественного характеру, як це показано в нашому Господі Ісусі – лагідність, доброта, терпіння, довготерпіння, братерська доброзичливість – любов. І оскільки всі Його

послідовники запрошені стати учнями під Його керівництвом, як їхнього вчителя, це означає, що всі, хто навчається від Нього, поступово досягнуть цих елементів Його характеру.

Як ми можемо краще виразити наші стосунки з Ним? Як ми можемо краще поради́ти іншим Школу Христа? Як ми можемо краще показувати чесноти нашого Вчителя, ніж живучи за Його прикладом, представляючи Його характер перед людьми? Чи не в цьому полягає значення Його настанови: “Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі”? Дійсно, нам слід дозволяти нашим доктринам сяяти перед людьми, але особливо важливо, щоб ми дозволяли сяяти характеру Христа. Особливо важливо, щоб доктрини і характер відповідали одне одному і взаємно засвідчували одне одного.

Пам’ятаємо слова нашого Господа: “По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою”. Це була нова заповідь, щоб ми любили один одного, як Він полюбив нас, – чистою, безкорисливою любов’ю, яка не

мислить зла, не величається, не ображається, не шукає тільки свого, самолюбно, яка кладе час, енергію, а то й саме життя для братів.

Ми ніколи не зможемо стати цілком задовільними для себе в думці, слові і ділі, поки перебуваємо у плоті, і, отже, ніколи не зможемо бути цілком задовільними для інших, але ми можемо, ми повинні, ми зобов’язані, і з Божої благодаті нехай кожен з нас вирішить, що він досягне всього цього, наскільки це стосується нашого серця. Ніщо інше не задовольнить нашого Господа, Якому ми “заручені” як члени непопечної, чистої Церкви. Якщо ми не досягнемо цього розумного, можливого критерію, ми не зможемо вчинити наше покликання та вибрання певним на місце в Громаді Нареченої. Але якщо ми робимо це, якщо в серці ми дотримуємося цього критерію і щодня намагаємось жити згідно з ним як тільки можемо, то небесний Наречений буде радий прийняти нас як членів Своєї вибраної. Як багато залежить від того, як ми засвоїмо цей урок! “Коли знаєте це, то блаженні ви, якщо таке чините”.

R4460 (1909 p.)

“ПІЛЬНУЙТЕ СЕБЕ ТА ВСІЄЇ ОТАРИ” ДІЇ АПОСТОЛІВ 20: 2-38

Заголовний текст:

*“Я все можу в Тім, Хто мене підкріплює,
в Ісусі Христі”
(Філіп’ян 4: 13).*

КОЛИ св. Павло пішов з Ефесу після заворушень, він здійснив подорож європейськими Церквами, які заснував. Пройшовши через Македонію до міста Коринт, він знову прибув на кораблі до Мілету, приблизно в п’ятдесяти милях на південь від Ефесу. Його супроводжували представники кількох церков Малої Азії. Св. Павло прямував до Єрусалиму, для бідних якого за його радою в чотирьох провінціях, де він проповідував, були зібрані пожертви. Його супроводжували семеро делегатів – представники Церкви з Солуня, Верії, Дервії та Ефесу. Ці візити, вважається, зайняли кілька місяців часу, і тепер, у Мілеті, він мав останню можливість попрощатися зі старшими ефеської церкви. Корабель, на якому вони мали вирушити до Єрусалимського порту, затримали в Мілеті на невизначений час, тому була послана звістка старшим в Ефесі, і вони прибули до Мілету.

Наш урок звертає увагу передусім на звернення апостола до цих старших. Ми не повинні вважати його хвалькуватою заявою, а радше звичайним нагадуванням про речі, з якими його слухачі повністю погоджувалися і якими він зовсім не хвалився. Це нагадування було дане не заради нього самого, не як свідчення особистого марнославства і самохвальби, а для того, щоб оживити спогади слухачів і щоб цей урок справив на них більше враження. Апостол нагадав їм, що протягом трьох років вони близько познайомилися з ним, зі способом його життя, з його відданістю Господу, служінням Правді і служінням братам. Він нагадав їм про свій смиренний розум, про те, що він не був з ними хвальком, що його поведінка не була гордовитою і владною, і він не прагнув “панувати” над Церквою, а навпаки, переніс серед них багато випробувань і труднощів як від юдеїв, так і від “фальшивих братів”.

Вони знали про його працю, його витривалість, про те, що він не приховував від них нічого, що могло б бути їм корисним. Вони

знали, що він навчав їх і публічно і приватно, як обставини відкривали перед ним можливості. Він свідчив однаково юдеям і грекам, що є тільки одне Євангеліє Христа, яке потрібно прийняти вірою і полишити гріх. Привертаючи увагу до цих складових свого характеру, він закладав основу для подальшого заохочення, щоб вони наслідували його ревність, його вірність. Він був вірним наглядачем, єпископом, що стояв на сторожі їхніх інтересів. Він був вірним пастирем, дбаючи про їхній добробут і про те, щоб вони живилися духовними речами. Знаючи правдивість цих слів і маючи в розумі все це, вони були б краще підготовлені прийняти від такого пастиря його прощальне напучення – великий урок, який він повинен був їм дати.

“ПОБУДЖЕНИЙ ДУХОМ”

Св. Павло повідомив братів, що, маючи фізичну свободу, він відчуває неволю, обмеження свого розуму, якого не може позбутися; що він повинен йти до Єрусалиму; що таким було Господнє провидіння для нього; і що в той же час він отримав запевнення від інших через “дари”, що в Єрусалимі на нього чекають кайдани й в’язниці. Тоді він мужньо додає: “Але я ні про що не турбуюсь, і свого життя не вважаю для себе цінним, аби но скінчити дорогу свою та служіння, яке я одержав від Господа Ісуса, щоб засвідчити Євангелію благодаті Божої. І ось я знаю тепер, що обличчя мого більш не будете бачити всі ви, між якими ходив я, проповідуючи Царство Боже”. Апостол познайомився з ефеською церквою, мабуть, ближче, ніж з будь-якою іншою. Вона, імовірно, була однією з найуспішніших. З Господнього провидіння він провів з ними більше часу, і, судячи зі всього, отримані результати виправдали його тривале перебування. Розставання з друзями завжди сумне. А розставання без надії побачитися знову з цього боку зависи – подвійно важке випробування.

“ПРОПОВІДУЮЧИ ЦАРСТВО БОЖЕ”

Принагідно звернемо увагу на послання, яке апостол приніс і яке особливо підкреслює як Євангеліє Христа – “проповідуючи Царство Боже”. З усією слухністю треба визнати, що це те саме Євангеліє, яке ми проповідуємо сьогодні, інакше, якщо це не так, то ми проповідуємо неправильно. Божа благодать проявилася в дарі Його Сина, щоб Він, з Божої благодаті, скуштував смерть за кожную людину. Далі Божа благодать проявилася в описі того, як смерть

Христа була призначена принести благословення нашому роду:

(1) Через остаточне встановлення Царства під усіма небесами для управління людством, для придушення гріха і смерті, для піднесення тих, хто зв’язаний цими ворогами.

(2) В якості передумови загального благословення світу, про яке ми молимося “Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі”, Божественне проголошення спочатку закликає “Малу Черідку” бути співпадкоємцями зі своїм дорогим Відкупителем у цьому Царстві. Слава Богу, що ці дорогоцінні правди стосовно Божої благодаті та Божого Царства, так довго закриті та приховані від нашого ока традиціями темних віків, тепер виходять назовні, відкриваються через просвітлення наших очей Духом, щоб ми могли пізнати речі, даром дані нам Богом, і таким чином отримали допомогу вчинити наше покликання та вибрання певним!

Недарма апостол міг додати такі переконливі слова: “Тому дня сьогоднішнього вам свідкую, що я чистий від крові всіх, бо я не вхилився об’являти вам усю волю Божу”. Те, що він проповідував Церкві в Ефесі протягом трьох років свого перебування серед них, безсумнівно, є тим самим посланням, яке, за Божественним задумом, дійшло до нас у його посланнях, адресованих різним церквам. Зауважмо, що в посланні св. Павла немає жодного слова про вічні муки, які не є частиною Божественного Плану. З цих послань ми, звичайно, бачимо, що св. Павло був дуже терпеливим, коли докоряв, навчав, підбадьорював дорогих Господеві людей. Господь великою мірою вжив його, тому що він повністю віддався Йому.

Відзначимо різницю між дією святого Божого Духа і дією нечестивих духів, упалих ангелів. В обох випадках контроль зростає пропорційно до того, як особа відмовляється від власної волі. На щастя для людства, нам усім притаманний страх перед потраплянням в залежність. Якби не ця природна тенденція, ця природна воля в нас, то весь світ сьогодні, безсумнівно, був би одержимий злими ангелами або, принаймні, значною мірою перебував би під їхнім контролем. Навіть серед медіумів, як правило, спостерігається лише часткове підкорення волі і спонукання духами до повного потрапляння в залежність. Однак медіумів відкрито попереджають у журналах і книгах про те, що існує

велика небезпека повної відмови від волі, коли злий дух отримає повну владу – опановує медіума. Який жаль! Бідні медіуми! Вони не знають, що всі духи, які спілкуються через них, є злими духами, демонами, упалими ангелами, які інколи видають себе за людських істот і представляються нашими померлими друзями.

Навіть чоловіки і дружини не наважуються повністю віддавати один одному свою волю без небезпеки зазнати шкоди. Батьки також не повинні намагатися примушувати своїх дітей до стану повної безвольності. Цим вони завдають дитині шкоди, принижуючи її особистість і роблячи її більш легкою здобиччю для упалих ангелів.

Той, Єдиний, Кому ми наважуємося повністю, цілковито підкорити свою волю, – це Господь. Він запрошує до повного підкорення волі Йому; і ми, в Його ім'я і як Його послі, можемо вільно запрошувати наших дітей, наших друзів, наших ближніх до такого ж повного підкорення їхніх сердець Господеві. Чим повніше посвячена воля, тим більша покірність, тим благословеннішим має бути досвід – більша корисність у Господній службі. Така суть заклику св. Павла: “Наповніть-ся Духом”, освятіться, повністю відокремтеся для Господа. Наскільки досягається цей стан посвячення, підкорення волі, такою ж мірою ми можемо бути вжиті Господом як Його речники, Його знаряддя, готові до Його служби, служби Правді, служби черідці. Св. Павло був благородним прикладом такого повного посвячення себе Господу, такого наповнення Духом, такого спустошення власної волі, такої мертвоти для світу, його волі, його планів, його служіння.

Не дивно, що апостол зміг запевнити братів, що вони можуть слідувати за ним, як він слідував за Христом. Христос був сповнений Духом Отця. Св. Павло, вірний Його послідовник, мав подібний досвід наповнення, хоча й меншою мірою. І всі, хто буде жити побожно в Ісусі Христі, повинні так само наповнюватися Його Духом, волею Христа, волею Отця, і бути мертвими для земних амбіцій. Звертаючись до старших, апостол хотів вселити в них думку, що вони, як і він сам, не тільки посвячені Господеві, але й, як учителі в Церкві, мають подвійну відповідальність – за себе і за Церкву, наглядачами якої Господь поставив їх.

Зверніть увагу на його слова: “Пильнуйте себе та всієї отари, в якій святий Дух вас

поставив єпископами, щоб пасти Церкву Божу, яку власною [Сина] кров'ю набув Він” (в. 28).

Кілька моментів у цьому тексті заслуговують на пильну увагу. виправлена версія, процитована вище, говорить: “В якій святий Дух поставив вас єпископами”, таким чином погоджуючись із загальним твердженням Писання, що старші Церкви не є над Церквою в сенсі вищого класу, або “духовенства”, але є в Церкві – є її членами, наглядають за членами, допомагають членам, призначені Господом через Церкву. Зверніть увагу на два моменти [R4459]:

(1) Їм потрібно було пильнувати себе і пильнувати черідку. Той, хто намагається здійснювати пастирство в Церкві, потребуватиме, перш за все, стежити за собою, щоб не впасти в спокусу, бо, як каже апостол, ті, хто приймає становище старших у Церкві, пастирів, наглядачів, піддані особливим випробуванням, особливим труднощам. Їм потрібно насамперед пильнувати себе, щоб, проповідуючи іншим, самим не стати негідними.

(2) Ті, хто приймає служіння, службу Церкві як брати-старші згідно з Божественною постановою, повинні усвідомлювати, що вони взяли на себе велику відповідальність, за яку вони повинні “дати за себе звіт Богові” (Рим. 14: 12, Гиж.). Це не означає, що потрібно шукати винуватців у братах. Це не означає просто проповідувати їм, не означає просто відвідувати хворих і давати ради засмученим. Це означає нагляд, турботу про всі інтереси громади та окремих її членів у кожній подробиці. Ті, хто перевантажений турботами цього життя, не в змозі, в будь-якому розумінні цього слова, прийняти на себе обов'язки такої служби в Церкві живого Бога, і їх не слід запрошувати до цього, не слід обирати старшими. Тільки ті, хто шукає насамперед інтереси Господнього Царства і праведності, яку воно представляє, у тому чи іншому сенсі або ступені належним чином придатні для такої служби в Церкві. Вони повинні вважати частиною свого обов'язку помічати, як дорогі брати і сестри роблять поступ, особливо в духовних інтересах. Вони повинні вважати своїм обов'язком застерігати, заохочувати їх усіх, допомагати їм, як трапиться нагода.

Прерогативою всіх братів і сестер у Церкві не є намагання виправляти один одного, хіба що йдеться про якусь особисту справу, яка стосується тільки їх самих. Тоді слід суворо дотримуватися Мт. 18: 15. Старший, однак,

самим своїм обранням покликаний здійснювати такий нагляд за справами громади, давати такі поради, робити такі докори, яких вимагає характер справи, – в лагідності, пам'ятаючи про себе, щоб не спокуситися, якщо не в тому ж напрямку, то, можливо, в якомусь іншому напрямку спокуси. Він теж, звичайно, повинен дотримуватися Мт. 18: 15.

ЛЮТІ ВОВКИ І ТІ, ЩО ГОВОРИТИМУТЬ ПЕРЕКРУЧЕНЕ

Апостол, наголошуючи старшим на цьому обов'язку нагляду, нагадує, що Господь відкупив цю черідку дорогоцінною кров'ю Божого Агнця і що цінність цього в Господніх очах повинна бути настільки глибоко закарбована в їхньому розумі, щоб вони були готові віддавати своє життя за братів у будь-якій службі, яку тільки могли б виконати.

Підкреслюючи вже висловлену пересторогу, апостол пророчо сказав про велику потребу пильнувати себе, бо серед них самих, серед самої черідки, і особливо серед старших, з'являться люди, які будуть говорити перекручене, щоб потягти учнів за собою. Бажаючи бути лідерами, вони не вагатимуться вносити розкол, поділ у Церкву, щоб задовольнити власні амбіції. Слово “перекручене” (тут) в оригіналі означає “спотворене”, “викривлене”. Ті, хто починає втрачати Дух Господа, починають втрачати ясність сприйняття Правди. Коли особисті та егоїстичні амбіції затьмарюють їхній зір, вони бачать Писання більш туманно і вважають, що можуть спотворювати, викривлювати його, щоб воно підтримувало їхні амбітні настрої. Наскільки правдиві слова апостола; наскільки велика небезпека існує в цьому напрямку, особливо для старших, наглядців за черідкою! Очевидно, що егоїстичні амбіції є одним з найбільших ворогів, з якими вони повинні боротися.

Ці амбіції також не проростають, не розквітають і не приносять плодів раптово. Це поступовий процес, а отже, більш небезпечний, більш оманливий, і є менше шансів, що ми його помітимо. Як важливо, щоб уся Господня черідка, і особливо старші, пильнували себе й ретельно аналізували власну поведінку, і передусім мотиви, які ховаються за їхніми вчинками! Пам'ятаймо, що необхідна абсолютна чистота волі. Кожна домішка егоїзму, навіть незначна, є отруйним вірусом, який, якщо його не зупинити, приведе до Другої Смерті. “Пильнуйте себе”, – це застереження, бо, каже далі апостол,

з вас самих постануть люди, які говоритимуть правду в спотвореному вигляді з метою заманити за собою учнів, з метою бути лідерами в черідці, з метою мати похвалу і пошану людей. О, яка дорога ціна – втрата Божественної ласки і вічного життя!

“Вовки люті” – це хижі вовки. Якийсь час вони можуть обманювати овець зовнішнім виглядом і зовнішнім красномовством, прикриваючи свою вовчу вдачу. Вони та їхня зовнішня поведінка, якою вони обманюють, отримує в Писанні визначення “вовки в овечій шкурі”. Пастир, безумовно, знає їхній характер ще до того, як він стане явним для овець, натомість слухняні, невинні вівці є введені в оману, поки ці вовки не почнуть кусати, пожирати і розсіювати отару. Виття гніву, злоби, ненависті, заздрості та колотнечі у Святому Письмі названо “ділами плоті та диявола”, а не ділами праведності, миру та любові, Господнього Духа. Вовк завдає шкоди своєю пащею. Так само і ці – обмовляють, лихословлять і чинять усяке лихе діло.

Св. Павло попереджав старших ефеської церкви, чого їм очікувати, і його слова справдилися. Гіменей і Олександр, Фігел і Гермоген, а також Філіт згадуються поіменно. (1 Тим. 1: 20; 2 Тим. 1: 15; 2: 17.) Ті ж самі принципи діють і досі. До цих застережень все ще потрібно прислухатися. Дійсно, Святе Письмо в цілому передбачає, що найтяжчі випробування в цих напрямках повинні прийти на Церкву в “зломі дні”, яким завершиться євангельська епоха.

“ДЕНЬ І НІЧ ЗО СЛІЗЬМИ”

“Тому то пильнуйте, пам'ятаючи, що я кожного з вас день і ніч безперестань навчав зо слізьми ось три роки”. Тут перед нами два моменти: по-перше, обов'язок старших Церкви – пильнувати проти цього зла, змальованого так яскраво; пильнувати інтереси черідки так, як пильнують проти вовків; пильнувати, щоб дати вовкам якомога менше можливостей розірвати черідку і загризти овець, а також застерігати овець, щоб котрась із них, заразившись вовчим сказом, не проявила ознак цього сказу і не почала кусати одну одну, проявляючи очевидні симптоми гідрофобії – явну спрагу води (Правди), проте відмову її пити.

По-друге, старші повинні пильнувати і проти тих, хто, напевно, постане “з вас самих”. Належна пильність починається з нашого власного серця: “Чи не я то, о Господи?” І належна пильність зможе вчасно розпізнати такі характери, які мали

Гіменей і Філіт, і, за прикладом апостола, викриє їх – не з почуття гіркоти до них, але в інтересах і для захисту черідки. Св. Павло нагадує братам, що таким був його власний шлях – шлях великої пильності, зацікавленості, турботи про них і про всі церкви Малої Азії. Вираз “день і ніч зо слізьми” явно показує нам, що великий апостол належним чином відчував тягар відповідальності, який лежав на ньому як на Божому слугі і послі Царя царів, на пастирі і наглядачеві Господньої черідки – на “служителєві Нового Завіту”, делегованому Великим Головою для допомоги в покликанні тих, хто стане членами Його Тіла, для їхнього навчання і зміцнення в “найсвятішій вірі”, щоб врешті-решт вони всі могли досягти повної міри зросту повноти в Тілі Христа як великого Посередника, Пророка, Священника і Царя світу.

ОТРИМАНА БОЖЕСТВЕННА ДОПОМОГА

Послання закінчувалося так: “А тепер доручаю вас Богові та слову благодаті Його, Який має силу будувати та дати спадщину серед усіх освячених”. Думка апостола, здається, в тому, що його слова, його щирий заклик можуть не тільки розбудити, але й змусити запитати, на який захист можна покласти в кризову хвилину, про яку він говорить. Він звертає увагу на факт, що Бог, великий Осередок усіх наших благословень, від Якого походить кожний добрий і досконалий дар, є на нашому боці, є на боці всіх тих, хто прагне співпрацювати з Його задумами. Далі він пояснює Святе Письмо, Слово Божої благодаті, євангельське послання. Він каже, що вони (і ми також) можуть бути певні, що Боже Слово здатне збудувати нас, дати нам необхідний розвиток характеру, серця і розуму, і, врешті-решт, дати нам частку у великій спадщині, яку Бог зберіг для всіх тих, хто освячений цим посланням.

Покладімо це собі на серце: нехтування Божим Словом благодаті, нехтування Його обітницями означає брак сили, щоб витримати випробування, яке приходить на нас. Це також означає, що ми відкриваємо двері для сатани, щоб ставити світло за темряву, а темряву – за світло для нашої подальшої розгубленості. Це означає, що ті, хто не буде пильно слідувати, не зможуть відрізнити бекання овець від “опівнічного виття вовка”; не зможуть відрізнити тих, хто тримається і сурмить у сурми Господнього Слова, від тих, хто прагне внести розбрат серед

овець і говорить перекручене, спотворюючи факти, щоб розділити черідку і відтягти частину за собою.

Давайте не будемо робити помилки. Йдеться про спадщину або відсутність спадщини серед освячених. Той, хто вірний у найменшому, визнає Господа і дані Ним речі, супутні усім Його благословенням, тимчасовим і духовним, буде готовий прямувати вперед з постійним запалом, і Пастир, відповідно, дбатиме про нього. З іншого боку, ті, хто не цінує “харч у пору” і особливі пропозиції цього часу Жнив, не будуть підготовлені; вони, швидше за все, будуть обмануті тими, хто намагатиметься ввести їх в оману і перетягнути на свій бік. [R4460]

БУТИ ЗРАЗКОМ ДЛЯ ЧЕРІДКИ

Св. Павло вже вказував на урок з Закону: від, який обмолотив зерно, повинен мати частку з нього в харч. Так і ті, хто служить Церкві в духовних речах законно, справедливо, повинні мати частку в тимчасових благословеннях тих, кому вони служать. Він також зазначив, що якби він служив Церкві духовними речами, які мають для неї незмірно більшу цінність, ніж земні речі, то для Церкви було б справді незначною річчю послужити його щоденним потребам. Але, відзначаючи це як елементи справедливості, яких повинна дотримуватися Церква, він не вимагав цього від братів. Для них було б корисно бачити ці речі у властивому світлі і діяти відповідно. І якщо вони не бачили своїх привілеїв у тому, щоб служити йому та іншим служителям Правди в щоденних речах, то він усвідомлював це як ще більшу можливість для самопожертви, самозречення в служінні Правді. Він не обурювався їхнім нехтуванням: “Ви відмовили мені в щоденних потребах, тож я відмовлю вам у духовній утісі”. Навпаки, він міркував так: “Ці дорогі овечки потребують духовних благословень, і я дуже радий, що Господь доручив мені бути Його слугою в роздаванні їх. Чим більше це буде коштувати мені на шляху самопожертви, самозречення, тим більше воно буде свідчити Господу про мою любов до Нього, до Його Правди, до Його черідки, і тим більше я матиму прихильність Великого Пастиря, бо буду більше схожий на великого Відкупителя, Який купив овець жертвою самого Себе”.

При цьому апостол далі звертає увагу на свій шлях – не хвалькувато, але для їхньої користі, щоб вони могли краще розпізнати, яким повинен бути характер Господнього пастиря. Він

каже: “Ні срібла, ані золота, ні одежі чиєїсь я не побажав”. Він служив їм не для накопичення багатства, не для забезпечення комфорту теперішнього життя. Він прагнув їхніх сердець. Він прагнув насолоди від того, що може привести їх до стосунків з великим Головою Церкви як членів Його Тіла. У всьому цьому він цінував свої привілеї служителя Нового Завіту – готувати членів Христового Тіла, Посередника, і допомагати їм вчинити своє покликання і вибрання певним до славних речей, обіцяних у Слові.

Він продовжує: “Самі знаєте, що ці руки мої послужили потребам моїм та отих, хто був зо мною”. Очевидно, деякі з тих, хто був у товаристві св. Павла, не мали ремесла або не могли знайти прибуткового заняття, тоді як ремесло апостола – виготовлення вітрил, наметів – було, мабуть, прибутковим і забезпечувало роботою в різних приморських містах, які він відвідував.

Очевидно, що інші значною мірою залежали від цього лідера як у матеріальному, так і в духовному плані. Він ніколи не скаржився. Він не скаржився і зараз. Він просто звернув їхню увагу на правильну поведінку, якої, як він вважав, він дотримувався, і яка, як він вірив, була приємною в очах Господа. Він рекомендував їм подібний дух любові до Господа, любові до черідки і любові до Правди: щоб усе це було з самопожертви. Тоді вони могли би бути вірними управителями Божого милосердя, вірними наглядачами Його черідки. Форму викладу апостолом цього послання можна підсумувати так: “Я показав вам приклад, як, працюючи, ви повинні підтримувати немічних і пам’ятати слова Господа Ісуса, як Він сказав: «Блаженніше давати, ніж брати»”.

R4458 (1909 p.)

РАННІ ТА СУЧАСНІ МІСІЇ ОГЛЯДОВИЙ УРОК

Заголовний текст:

*“Так могуче росло та зміцнялося
Божеє Слово”
(Дії Апостолів 19: 20).*

На перший погляд декому може здатися дещо недоречним порівнювати місіонерські подорожі апостола Павла з паломницько-місіонерською роботою в наш час, в якій ми маємо честь брати участь. Тим не менше, ми бачимо багато переконливих подібностей.

(1) Праця св. Павла відбувалася в жнивному часі Юдейського віку. Місія була спрямована насамперед до юдеїв. Навернені були переважно з-посеред них. По-друге, він розповідав добру звістку про Царство поганам. Ми перебуваємо в жнивному часі Євангельського віку. Ми проповідуємо жнивне послання цієї епохи тим, хто вважає себе Божим народом, не з надією привести всіх християн, щоб вони побачили славні риси Божественного Плану, але з надією знайти серед них тих, хто має вуха, щоб слухати, зацікавити їх і посприяти їм дозріти і знайтися в клуні. Так само і ми виходимо за межі номінального Духовного Ізраїлю до поган, до мирських людей, коли наше послання до християн не приносить результатів.

(2) Зараз, як і вісімнадцять століть тому, працівники на жнивному полі, чи то розповсюджувачі,

чи то волонтери, йдуть, несучи дорогоцінне насіння Правди, Євангеліє Царства, тим, хто має вуха, щоб слухати. Кількох можна знайти в кожному місці. Подекуди це призводить до того, що їм затуляють уста, виключають їх, піддають остракізму та презирству. В інших місцях послання сприймається більш прихильно. Очевидно, що зараз, як і тоді, всі, хто прагне служити Правді, знаходять можливість постраждати заради Правди, заради праведності. Зараз, як і тоді, усі дорогі трудівники на жнивному полі можуть відзначити провіденційну опіку Господа над ними і Його керівництво в інтересах жнивної праці. Зараз, як і тоді, ми маємо багато чого, що підбадьорює, а також розчаровує. Зараз, як і тоді, Господній народ чекають несподіванки щодо того, де буде прийнята Правда [R4469], а де її відкинуть. Наприклад, ми маємо добру звістку про поступ світла в “найтемнішій Африці”, у той час як часто маємо свідчення того, що деякі книжники, фарисеї та доктори Закону наших днів не гідні Теперішньої Правди. Зараз, як і тоді, Господні провідіння ніби говорять нам, що на нас чекають узи, ув’язнення і труднощі, якщо ми й надалі будемо активними, вірними, ревними; але зараз, як і тоді, вірних Господнього народу не відлякують ці випробування, а

разом з апостолом вони кажуть: “Ми готові не тільки бути зв’язаними, але й прийняти смерть за Христа”.

Здається, що наш заголовний текст матиме часткове паралельне виконання дуже скоро. Послання набирає імпульсу з кожним днем. Хоча йому протистоять різні засліплені особи у Вавилоні, фальшиві брати з нашого середовища та хижі вовки в овечих шкурах з тактикою огризатися та вити, тим не менш, Правда має успіх.

Однак було б помилкою вважати, що Правда незабаром або коли-небудь стане популярною, поки князь цього світу може вільно виступати проти неї, розпалювати гірку заздрість і вороженчу і засліплювати розум багатьох.

Урок для нас, християнські воїни, полягає в тому, щоб з вірою йти вперед, боротися за Господа, за Правду, за братів і сестер – проти гріха та самолюбства!

R4468 (1909 p.)

АНТИХРИСТ 2 СОЛУНЯН 2 розд. (діалог)

Б. – Добрий вечір, брате А., я вже давно хотів запитати, що ти думаєш про “Чоловіка Гріха” (Гиж.) – “антихриста”. Хто він, що він і коли прийде, чи вже прийшов?

А. – Мені буде приємно поговорити з тобою на цю тему; вона заслуговує на ретельні роздуми і згадується самим Ісусом, а також Його апостолами і пророками. Гадаю, мені не потрібно казати про різні теорії, які існують серед дослідників Біблії на цю тему. Багато хто вірить, що Єрусалим і храм незабаром будуть відбудовані, і що якийсь буквальный чоловік виступить і вивищить себе над усім, що зветься Богом або чому поклоняються як Богу, так що він, як Бог, сидітиме в Божому храмі, видаючи себе за Бога (2 Сол. 2: 4). Очікується, що він зможе чинити “знаки та неправдиві чуда” – обдурити весь світ думкою, що ВІН є Богом, і змусити людей віддавати йому шану і поклонятися.

Існують різні припущення щодо того, хто може бути цим “Чоловіком Гріха” (Гиж.). На нього претендували Наполеон Бонапарт і кожен з його наступників на престолі Франції, а тепер ще й принц Жером Бонапарт. Інші віднедавна перестали очікувати такого розвитку влади від династії, що розпалася, і з категоричністю стверджують, що це нинішній Папа Римський.

Б. – Було б дивною річчю, якби це сталося в дев’ятнадцятому столітті. Це могло б статися в якійсь язичницькій країні сотні років тому, але не хочеться вірити, що такі речі взагалі можливі зараз. Ні, тенденція в пресі та науці веде до того, щоб повністю ігнорувати Бога і перед обличчям чудових доказів Його творчої сили навіть повністю заперечувати Господа, на

славу Якого “оповіщує день днів слово, а ніч ночі показує думку” (Пс. 19: 3). [R305].

А. – Цілком з тобою згоден. Було б набагато легше навернути світ до атеїзму, ніж до ідолопоклонства, особливо поклоніння людині. Маємо прямо протилежну тенденцію. Це одна з причин, чому я не міг вести пошуки “Чоловіка Гріха” як особи.

Павло завжди закликав Церкву шукати “дня Господнього” й чекати на нього, але в 2 Сол. 2: 3 він каже: “Бо день той не прийде, аж доки не прийде передніше відступництво і не відкриється Чоловік Гріха” (Гиж.). Оскільки я вірю, що Слово навчає, що ми зараз живемо в “дні Господньому”, ти бачиш, що для мене природно і послідовно шукати “Чоловіка Гріха” в минулому і сподіватися, що я зможу його побачити, бо Павло каже, що він має відкритися, – має бути показаний його справжній характер і його мають побачити ще перед “днем Господнім” ті в Церкві, хто не спить, як інші. Ми розуміємо, що Павло мав на увазі фальшиву систему, яка розвивалася в Церкві. Коли одна помилка за одною закрадалися в Церкву, вони поступово призвели до “відступництва” (Гиж.). Церква відпала від свого становища довіри до обітниць відсутнього Господа та опори на них і почала любити світ та речі світу. Вона почала шукати у світі виконання дорогоцінних обітниць царства, слави й честі. Оскільки вузька дорога була надто крутою і нерівною, вона запрагнула легкого життя і достатку, що у світі, а більш сміливі з неї вигадали план такого влаштування церковних звичаїв і законів, щоб здобути прихильність світу. Замість того, щоб вести переслідування,

Римська імперія прийняла церкву в обійми і посадила її при владі. Безсумнівно, церква думала використати силу і вплив свого нового приятеля – Риму – для слави Господа, Якому була заручена, але вона незабаром почала “прославляти себе”, “царі земні чинили перелюб з нею”, і “гріхи її дійшли до неба” (Об. 18: 5-7).

Б. – Ти говориш про нього як про жінку. Якщо це те саме, про що писав Павло, то чому він назвав його “Чоловіком Гріха”?

А. – Для того, щоб стати одно, потрібні двоє, як стали одно Адам і Єва, “і дав [Бог] їм ім’я: Адам” (Гиж.). Як Ісус та Його Наречена мають стати одно і разом будуть відомі як “Христос” – одне насіння, в якому благословляться всі племена землі (Гал. 3: 29), – так і у випадку з Анти-Христом: діва (церква) Христа з’єдналася зі світом нечестивою любов’ю, й вони стали одно – “Чоловіком Гріха”.

Поступово влада церкви над Римською імперією зросла – або, радше, вони злилися, – допоки папство (назва системи церковного царства), “Чоловік Гріха”, не здобуло загальну владу і контроль над світом. Воно (він) стверджувало, що є Божим Царством над царствами світу, що коли царства землі прийняли панівну владу папства, то збулося Писання (Об. 11: 15), в якому сказано: “Царство світу стало Царством Господа нашого і Христа Його [Господнього Помазанця по лінії пап]” (Гиж.).

Вони претендували на різні титули і почесні, належні істинному Христу. Безумовно, ця система – папство, – будучи узурпатором, який шукав і привласнював собі титули і почесні справжнього Помазанця – справжнього Христа, є Його відвертим противником, що визначається ім’ям “Анти (проти)-Христос”.

Б. – Але чи можемо ми сказати, що папство заперечує Бога чи Христа? Чи слова: “Що противиться та несеться над усе, зване Богом чи святощами” – стосуються папства?

А. – Так, Павло сказав про деяких: “Вони кажуть, що знають Бога, а справами зрікаються” (Гиж.). Їхні слова говорять, що вони є істинним і єдиним Божим Царством, але їхні справи показують, що вони завжди були в опозиції до справжнього Царства, і є лише його грубою, хоча й майстерною підробкою, привертаючи увагу до фальші, немовби Царство вже прийшло. Ми говоримо про папську систему, а не про окремих римо-католиків.

Якщо ви не знайомі з тим, якими є

ЗАЗІХАННЯ ПАПСТВА,

то ви не побачите, як воно звеличує себе і протиставляє Богові. Воно стверджує, що його представник, папа, є “Царем царів і Паном панів” – “Владикою земних царів” [R305]. Як намісник Христа, він є Папою – Батьком людства, тобто “Отцем довічним” (Хом.), “Князем миру”, “Сильним Богом” (правителем). Всі ці та інші титули, згадані пророками щодо Христа у славі під час Тисячолітнього царювання, вважається, належать і відповідають папі, якого вони називають вікарієм Христа, тобто намісником Христа.

Чи говорить Святе Письмо про царювання Христа над народами протягом тисячі років і про те, що Він має царювати, поки не покладе усіх ворогів під ноги Свої? Папство стверджує, що коли воно піднеслося до влади, то дійсно поклало під ноги усіх ворогів і тисячу років царювало над земними царствами. Загально це датують, наскільки я знаю, з 792 по 1792 рік нашої ери. Воно стверджує, що Тисячолітнє правління Христа і його святих (Об. 20) відбулося саме тоді, і що період після повалення панування папства (1798 р.) є тим малим часом, згаданим у віршах 3, 7 і 8, під час якого “диявол розв’язаний”, тобто йдеться про протестантизм і всяку невірність папству.

Під час свого панування над земними царями воно дійсно “трощило жезлом залізним” (Хом.), стверджуючи, що це було виконанням Псалма 2: 6-12. Особливий наголос робився на віршах 10-12: “Отож, царі, ви нині зрозумійте... Цілуйте його ноги, щоб він не розгнівався й не загинули ви в дорозі, коли зненацька запалає гнів його” (Хом.).

Щоб виконати цю вимогу, царі землі повинні були стати на коліна перед папою і поцілувати великий палець його ноги, щоб отримати його благословення і корону. (Одного разу, щоб показати вищість папи – що він справді “Цар царів”, – корону, після того, як вона була покладена рукою папи на голову короля, що лежав ниць, папа копнув ногою, а потім взяв її обома ногами і вдягнув королю). Протягом століть жоден король не правив у Європі без цього призначення і благословення папи. Порушити це означало втратити титул і трон.

Таким чином, претендуючи на Божі почесні і поклоніння, папство звеличувало себе і протиставляло Богові. Щоб проілюструвати претензії

папства, дозволь мені процитувати кілька його “великих і марних слів” (Кул.).

Григорій II хвалився, що “всі королі Заходу шанують папу як Бога на землі”. Часто вживаним титулом було “Господь Бог наш Папа”. На Латеранському соборі до папи зверталися: “Ти є ще одним Богом на землі”.

Папа Мартин сказав: “Велич Священства почалася в Мелхиседеку, була увінчана в Аароні, продовжена в синах Аарона, удосконалена в Христі, представлена в Петрі, піднесена у вселенській юрисдикції і проявлена в Папі. Щоб через цю вищість мого священства – підпорядкування мені всього – у мені могло виконатися сказане про Христа: «Ти... усе поклав під ноги Йому» (Хом.)... Я є все в усьому і над усім, так що сам Бог і я, Божий вікарій, маємо одну консисторію [є рівноправними, на однакових підставах]... Отже, якщо те, що я роблю, треба признати, є не від людини, але від Бога, то

ХІБА ЦЕ НЕ РОБИТЬ МЕНЕ БОГОМ?

Якщо прелатів церкви Константин називає і вважає Богами, то я, будучи над усіма прелатами, з цієї причини, здається, є ВИЩИМ ЗА ВСІХ БОГІВ. Тому не дивно, що в моїй владі змінювати час і часи, змінювати і скасовувати закони, відмовлятися від усього і навіть від заповідей Христових”.

Дивно, що хтось ще може сумніватися, що це були богохульні слова Анти-Христа.

Б. – Виглядає, що в давнину папи мали великі претензії. Зізнаюся, я не сподівався, що коли-небудь знайду більшу і більш богохульну систему, звану Чоловіком Гріха, або Анти-Христом.

А. – Так, брате, папство хоч і менш відверто (бо має менше влади, а люди мають більше знань), все ж висуває ті самі претензії. Пам’ятаєш, що покійний Пій IX проголосив догмат про власну Непогрішність. А нинішній Папа, Лев XIII, стверджує, що він – “Лев, що з племені Юдиного”. На це, як і на інші титули, що належать правдивому Христу, претендує Антихрист, як ти побачиш з цього уривка з газети “Pittsburgh Dispatch” від 14 червня 1879 року: “Один багатий американець, який зараз проживає в Римі, бажаючи володіти бюстом Лева XIII, звернувся до послуг знаменитого скульптора Тадоліні. Останній, не задовольнившись простим портретом Святишого Отця, відправився до Ватикану і попросив дозволу у Лева XIII відтворити його риси з оригіналу. Папа погодився. Коли робота була закінчена,

Лев похвалив мистця, який попросив його намалювати на ще свіжій глині якесь слово. Його Святість взяв у скульптора різець і з посмішкою написав: “Leo de tribu Juda” (“Лев, що з племені Юдиного”). Що за богохульне припущення!

Б. – Усе це, коли його зібрати отак до купи, здається дуже зрозумілим, але як щодо решти вірша: “Так, що в храмі Божому він сяде, як Бог, маючи себе за Бога”? Як папа міг виконати це? Храм в Єрусалимі був зруйнований за сотні років до правління папи.

А. – Божий храм – це помешкання, обитель Бога. Колись Він мешкав у юдейському храмі, але при смерті Ісуса завеса храму роздерлася надвоє, і Господня слава відійшла, і з того часу він справді перестав бути Божим храмом. П’ятдесят днів на землі не було храму. “Коли ж почався день П’ятидесятниці”, Господь зійшов Своїм Духом, і Його слава та присутність наповнили Його Новий Храм, Євангельську Церкву. “Чи не знаєте ви, що ви Божий храм?” (1 Кор. 3: 16; Еф. 2: 21, 22). Відтоді не було іншого храму і ніколи не буде, бо цей [R306] – вічне помешкання. Будь-яка будівля, яку люди можуть звести в Єрусалимі, може називатися храмом, але вона не буде ЦИМ Божим храмом. “Чоловік Гріха” – папство – зайняв своє місце в Божій церкві (храмі) і богохульно використовував титули і почесні “Царя царів”.

Павло говорить нам, що неправди, які призвели до цього відступництва від правди, почали діяти в Церкві ще за його днів (2 Сол. 2: 7). Вони ще більше зросли, коли усунуто “свічник” Церкви – коли припинилися особливі “дари Духа” – зцілення, розпізнавання духів і т. д. Вони заважали, перешкоджали більш швидкому розвитку неправд в апостольські дні. Іншою перешкодою була поганська імперія, і тільки після її занепаду папство могло піднятися.

Б. – Це справді здається дивовижною підробкою справжнього Божого Царства, і я бачу певний сенс у тому, що Дух називає це (в. 11) дією омани, щоб повірили в брехню.

А. – Перед нами чітко намальована

КАРТИНА ПІДРОБКИ

БОЖОГО ЦАРСТВА,

ОБ. 12.

А. – Цей розділ є досить своєрідним, і зазвичай вважається, що він змальовує встановлення справжнього Царства. Дехто стверджує, що згадане “немовля чоловічої статі” (Гиж.) – це Ісус, інші – що це церква в перехідному часі.

Але перша точка зору є абсурдною, бо тоді Жінка мала б бути юдейською церквою. Остання точка зору є непослідовною через згадані 1260 років. Я був би радий чіткішому розумінню цієї символічної картини.

А. – З цієї причини згаданий розділ вважається одним з найскладніших розділів цієї непрості книги. Погляньмо уважно: картина починається ще до розвитку папства.

“Жінка, зодягнена в сонце” представляє євангельську Церкву, зодягнену в дорогоцінні Божі обітниці і славне світло Правди. “Місяць під її ногами” – це віддзеркалення сяєва Сонця. Так і “Закон” був тінню, віддзеркаленням євангельського світла. Це було світло, але не справжнє – лише відбите світло. Жінка була “не під Законом [Місяцем], а під Благодаттю [Сонячним світлом]”, але її підтримували вчення Закону, і вона спиралася на підвалини апостолів і пророків.

Діадема з дванадцятьох зір представляє дванадцятьох апостолів.

Великий червоний Дракон представляє поганську Римську імперію. Сім голів, що представляють послідовні та відмінні форми правління Риму, і десять рогів, поділи влади, згадуються для того, щоб ідентифікувати його (Рим) як того самого Звіра, або уряд, описаний Даниїлом та в інших місцях Об’явлення.

“На небі” символізує місце контролю, або правління. І Жінка, і Дракон, як сказано, перебували на небі: Жінка, церква, – у місці духовного контролю, Дракон, імперія, – у місці політичного контролю над світом.

Якщо ми правильно визначили час, то Жінка з’явилася в цьому видінні приблизно в 308 р. н. е. і перебувала на етапі “Смірні”, як описано в Об. 2: 8-10. Вона щойно пережила низку переслідувань від “Дракона” (Римської імперії). Тривалі переслідування призвели до того, що дехто послабив свою пильність до Правди, а дух, або бажання догодити і потрапити в милість до “Дракона”, який переслідував, охопив деякі світлі уми в Церкві. Так ми читаємо, що хвіст Дракона стягнув третину зірок; вони стали його послідовниками, слугами, що, звичайно, призвело до їхньої деградації. Довгоочікувана прихильність Риму нарешті прийшла з наверненням Костянтина у 313 р. н. е., і ми віримо, що тоді припинилися пологові муки скорботи і народилося папство, тобто почалося злиття церкви і держави. Це ще не був “Чоловік Гріха”

в тому ж сенсі, в якому дитина ще не є дорослою людиною, але це був початок, результатом чого стало папство – народився “Чоловік Гріха”, дитина чоловічої статі.

Прихильність Риму була настільки милою для Церкви після стількох років переслідувань, що вона була готова зробити релігію будь-якою, аби задовольнити погляди свого нового напівязичницького приятеля Костянтина. З його прихильністю відкрита опозиція інших помітно припинилася. Тисячі і навіть мільйони людей були приведені в церкву з язичництва. Але зміна відбулася в основному в назві, бо язичницькі жреці стали християнськими священиками, а язичницькі свята отримали християнські назви. Різдво було одним з таких свят, яке вважалося священним в честь великої Богині, і відтоді називалося святкуванням народження Ісуса, хоча насправді майже на три місяці відставало від нього.

Церква знала, що Господь обіцяв, що Він покладе край її переслідуванням, визволивши її, і що вона буде піднесена до влади над усіма царствами світу. А дехто так радів прихильності Риму, що, без сумніву, думав, що таким чином Бог дасть їм обіцяні царства світу.

Переслідувана і зневажена, вона з болем очікувала свого визволення і прагнула завершення обіцяного Насіння жінки, яке “зітре голову змія”. Її поспіх і бажання в цьому напрямку призвели до передчасних пологів – нащадком став “Чоловік Гріха” (папська ієрархія). Ця “дитина чоловічої статі”, спочатку слабка (314 р. н. е.), поступово була “взята до Бога, і до престолу Його”, тобто піднесена до становища і титулів, пошани і похвали справжнього “насіння”, “так, що в храмі Божому [Церкві] він сяде, як Бог, маючи себе за Бога” (Гиж.). І протягом трьохсот років він дійсно “всі народи пас жезлом залізним”. “І стала на небі війна”, виник конфлікт, суперечка між двома елементами – церквою та імперією – коли цей син церкви спробував зайняти панівне становище. Цей конфлікт і скинення Дракона, цивільної влади, тривав протягом декількох сотень років, приблизно до 752 р. н. е., коли “за понтифікату Захарія німецький двір вирішив, що жоден митрополит не може приступити до виконання своїх функцій без схвалення Понтифіка”. “Того ж року Піпін попросив санкції папи, щоб зійти на престол Франції”.

“Михаїл та його ангели” – папство та його прихильники – воювали з Драконом

(язичницькими правителями тощо), і великий Дракон був скинутий з неба. Цей конфлікт між папською і язичницькою владою призвів, як ми бачили, до поступового повалення останньої.

Б. – Але чи не видається надуманим вважати Михаїла символом “Чоловіка Гріха”? Чи це не той самий Михаїл, про якого йдеться в Даниїла 12 розд.? Якщо він є символом в одному випадку, то чи не є він ним і в іншому?

А. – Ні; розповідь у Даниїла 12 розд. є буквальним твердженням. Воскресіння та інші речі, згадані там, є буквальними, але не так в Об’явленні 12 розд. Жінка, Дракон, хвіст, зірки, роги і т. д. – все це символи, і було б неправильно, якби буквальний Михаїл воював з символічним Драконом. Однак спочатку здавалося загадковим, чому це ім’я було дане Антихристу, але, звернувшись до словника, ми знаходимо, що значення слова “Михаїл” – “Той, хто подібний до Бога”. Досить істотно, що це значення є в такій близькій відповідності до опису Павла: “В храмі Божому він сяде як Бог” (2 Сол. 2: 4). Коли Дракон був скинутий з неба (з панівного становища), він залишив “Того, хто подібний до Бога”, керувати, тобто залишив на небі, і від нього виходить “гучний голос” (велика відозва) віршів з 10 по 12. Тобто, папство стверджувало, що коли воно взяло на себе контроль, то “Царство нашого Бога, і влада Христа Його” прийшли у світ. Воно стверджувало, що перемогло кров’ю [R306] Агнца, своїм життям і засвідченнями. Воно стверджувало, що його перемога була результатом твердої позиції Церкви (“Смірні”), яка незадовго до того зазнала стількох переслідувань. “Через це звеселися ти, небо” (нехай радіє папство і всі, хто з ним пов’язаний). “Горе землі та морю” і т. д. Як колись Церкву переслідували, коли панувало язичництво, так і тепер, за панування папства, воно змушувало страждати язичників і еретиків. Це панування папство називало Тисячолітнім пануванням, під час якого воно залізним жезлом розбивало царства на шматки.

Б. – Але ж горе спричиняє Дракон, а не церква.

А. – Пам’ятаймо, що Дракон представляє Рим, і що той самий Дракон має різні голови (див. Об. 17 розд.). Тут він повністю прийняв свою п’яту голову – папство. Це був той самий Рим під новим правлінням, або головою, і та сама влада, яка раніше переслідувала Церкву, – імперія та її військо – переслідувала під новим правителем язичників і еретиків. Пам’ятаймо,

отже, що тут і далі Дракон представляє імперію, або військову силу, під контролем її церковного глави. Ця військова сила мала бути використана її новим главою, і її сила була спрямована проти Жінки і проти “останку насіння її [яке не приєдналося до відступництва], що вони бережуть Божі заповіді та мають свідоцтво Ісусове”. (“Бо засвідчення Ісусове, то дух пророцтва”). Серед тих у церкві, хто не приєднався, були ті, чий нащадки через багато років були відомі як вальденси, гугеноти тощо. Вони, безсумнівно, знали з пророчого слова не тільки про те, що “той самий Ісус” прийде знову, щоб “прославитися у Своїх святих”, але й про те, що “прийде передніше відступництво і відкриється чоловік гріха, син погібелі” (Гиж.), перед [R307] днем Господнім. І вони, ймовірно, визнавали папство в його істинному світлі як Антихриста.

Жінці було дано двоє крил великого орла, щоб вона полетіла в пустиню [дослівно, в пустинне місце] – на своє місце (вірш 14).

Пустиня символізує стан неповаги – вигнання, у той час як “місто” представляє протилежне: популярність, пошану, повагу, панування, царство. Господь Ісус залишив Свою Церкву в стані пустині, сказавши: “Страждання знаєте в світі”, “Не дивуйтеся... коли світ вас ненавидить” і т. д., але пообіцяв, що у свій час прийде знову, виведе її з пригнобленого стану і піднесе до честі, поваги й панування в Царстві зі Собою, тобто виведе Церкву зі стану Пустині в стан Міста. Цей стан міста прекрасно представлений символом славного Міста Нового Єрусалиму (Об. 21: 2).

Не було нічого поганого в тому, що Церква прагнула прийдешнього блаженства стану Нового Єрусалиму, але, втративши терпіння, вона залишила пустиню і помандрувала до світського міста, приєднавшись до нього, залишивши, таким чином, “своє [наше] місце”. Їй вдалося закріпитися і частково перебудувати місто, але вона лише зробила його “Вавилоном” (плутаниною-мішаниною церкви і світу) і, звичайно, не змогла зробити його “Новим Єрусалимом”.

Коли почалося відступництво, частина церкви усвідомила це як вавилонський стан, і їй було дано “два крила”, щоб допомогти повернутися до належного стану пустині, відокремленого від світу і від Вавилону – “за табором [містом]”.

Ми розуміємо, що два крила – це ті ж самі два Свідки, про яких згадується в іншому місці, а саме: Боже Слово – Писання Старого і Нового

Завіту. Писання показало, що теперішній час – це час страждати з Ним, якщо ми маємо (в майбутньому) царювати з Ним, справжнім Нареченим і Царем народів.

Годування її відбувалося протягом довгого правління папства (з 538 по 1798 рік, або 1260 років – три з половиною часи, або роки – символічні). Правдива Церква, хоч і була набагато меншою, завжди залишалася малою черідкою, і навряд чи була варта уваги історика в порівнянні з папством, але Бог знав усіх правдивих і годував їх, і вони стали настільки сильними, що були готові запечатати свою віру власною кров'ю. Тисячі і навіть мільйони були замордовані папством. Так що воно символічно представлено як “п’яне від крові святих і від крові мучеників Ісусових” (Об. 17: 6).

“І пустив Змій [імперія на чолі з папською головою] за Жінкою з уст своїх воду, як річку [людей – військо], щоб річка схопила її, та Жінці земля [світ у цілому] допомгла”, поглинувши воду [військо]. Військо, яке раніше використовувалося для завоювань, тепер використовувалося для полювання на “інакомислячих” і “єретиків”, і якби не часті неприємності з інших джерел – (земля) вимагала уваги, – то військо могло б винищити правдиву церкву.

Тепер, брате Б., ти бачиш Чоловіка Гріха?

Б. – Так, так! Тепер це здається дуже ясным і зрозумілим. Але що має на увазі Павло, кажучи: “І тоді відкриється беззаконник [система]” (2 Сол. 2: 8)?

А. – Грецьке слово, яке тут перекладається як “відкриється”, це “*aro-calupto*” і воно означає “викривати, знімати маскування”. Папство обдурило весь світ, змусивши повірити, що воно є Божим Царством. Ця підробка була настільки досконалою, що лише деякі в пустині знали про його справжній (антихристовий) характер. Згодом Господь підняв Лютера та інших людей його часу, які зірвали маску – розкрили, “відкрили” папство в його істинному світлі як Анти-Христа, “Чоловіка Гріха”, грубу підробку справжнього Царства і правління справжнього Христа. Це було суттю і вістрям проповіді Лютера і, фактично, всієї проповіді часів Реформації, і призвело до того, що “скинуть його [папства] панування, щоб його знищити та вигубити аж до кінця” (Дан. 7: 25-27).

Більшість Церкви, починаючи з 1798 року, знову залишила стан пустині, змішалася зі світом і тому має менше претензій до папства, ніж

дотепер. Такі повинні самі вийти з Вавилону у відокремлений, пустинний стан, перш ніж вони зможуть добре розгледіти блудницю або її дочок (Об. 17: 3, 5).

Б. – А тепер щодо остаточного кінця цієї облудної системи Анти-Христа: вона раптово закінчиться, чи не так?

А. – Ні, Павло каже: “...якого Господь Ісус знищить [поглине] духом Своїх уст” (WTV). “Поглине” означає, що він занепадатиме поступово. Дух Його уст – це Його Слово, Правда. Це знаряддя поглинання папства набирало сили протягом приблизно трьохсот років, тобто відтоді, як Боже Слово почали публікувати, – з 1526 року, і особливо з 1801 року, коли воно (Боже Слово – “два Свідки”) зійшло на небо – місце пошани, благоговіння. Приблизно в той час “панування” (тимчасова влада) почало втрачатися.

Папство завжди усвідомлювало, що “меч духовний, який є Слово Боже”, буде його руйнівником, і всіляко намагалося тримати його подалі від людей, і сьогодні, як і в минулі віки, спалило б кожен Біблію, якби могло це зробити.

Його цивільна влада вже давно занепадає, або поглинається, але церковно він все ще живе і повинен ще, разом з протестантизмом і земними царствами, відігравати важливу роль у протистоянні встановленню справжнього Божого Царства. Але вона буде знищена, і Павло каже нам, що це станеться під час присутності Господа: “Якого Господь Ісус... погубить виявленням [епіфанією, яскравим виявленням] своєї присутності [парусії]” (WTV).

В. – Отже, ти вважаєш, що папство буде знищене зростанням світла і правди під час присутності Господа – “Дня Господнього”, в якому ми зараз живемо?

А. – Так, папство поступово втрачає свою владу: Іспанська інквізиція – остання у своєму роді – була скасована в 1870 році. Зі Святого Письма ми розуміємо, що Господь зараз присутній, збираючи, тобто відділяючи від номінальної маси християн Наречену – одних від покоління церкви, яке заснуло, а інших від того покоління, яке живе. Незабаром всі вони будуть з Ним у праці Царства, першою частиною якої буде повалення всієї несправедливості, гноблення та неправди, а отже, повалення всіх систем та інституцій, які їх підтримують.

Встановлення цього Царства, звичайно, передбачає повалення всіх земних царств, оскільки всі вони – навіть найкращі з них – засновані на

несправедливості, нерівності прав, гнобленні багатьох і привілеях кількох, як читаємо: “Воно потовче й покінчить усі ті царства, а само буде стояти навіки”.

До цього будуть залучені різні сектантські церкви (Вавилон), бо всі вони зобов’язані й віддані тому, щоб підтримувати ці царства, на які вони спираються і які називали “християнськими урядами” та вважали їх божественно визнаними, а не звичайними урядами, дозволеними Богом лише до Христового часу, коли Він візьме Свою велику владу і буде керувати землею, – до п’ятої універсальної імперії (Дан. 7: 17, 18, 23, 27).

Марширування Господнього війська триває вже навіть зараз (у Його присутності). Світло, що сяє від Його присутності, не тільки готує “Малу Черідку”, яка живе зараз, до співпадкоємства у Царстві, але й пробуджує і збирає інші класи, абсолютно відмінні за характером, надіями і цілями – велике Господнє військо для знищення неправди і гноблення, а саме: комуністів, нігілістів тощо, які зараз організовуються для повалення деспотизму. Світло – знання – це засіб для вербування цих людей, і воно буде продовжувати світити, поки кожна темна і нечестива система не буде показана в її істинному світлі. Так людство буде підготовлене до царювання праведності, коли “праведністю царюватиме цар [Христос], а князі [святі] володітимуть за правосуддям [справедливістю]” (Іс. 32: 1).

Б. – Дякуємо Богові за Його Слово. Як ми повинні його цінувати! Це – світло, яке розвіює неправду і розсіює силу темряви. Останнім часом я помітив, що в той час, як номінальний визнавець-християнин стає все більш скептичним, більш зрілі і більш наполегливі Божі діти досліджують так, як ніколи раніше.

Наша надія справді славна, і ми повинні “бігти так, щоб одержати” нагороду нашого високого поклику, перемагаючи світ (“Дракона”) кров’ю Агнця і Словом Його засвідчення, щоб ми могли розділити з ним справжнє Царство справжнього Христа, огидною підробкою якого було папство – Анти-Христос.

А. – Так, брате, тепер у нас є два вороги, набагато хитріші, ніж “Дракон” (світ), яких ми повинні подолати і про яких згадується в наступному розділі, Об. 13, а саме: “Звір та його образ” – обидва, звичайно, символи. Якщо захочеш, ми колись ще раз разом розглянемо цей розділ зі символами.

Б. – Давай зробимо це на наступній зустрічі. Зауважу, що в Об. 20: 4 сказано, що ті, хто матиме частку в Царстві Христа та його Тисячолітньому правлінні, “не поклонилися Звірові ні образів його, і не прийняли клейма на чоло своє і на руку свою” (Хом.).

Ми повинні зрозуміти символи Звіра та Образу, щоб бути в змозі оцінити це послання. R304 (1881 p.)

ЗВІР ТА ЙОГО ОБРАЗ. ОБ’ЯВЛЕННЯ 13 (діалог)

Б. – Я знову тут, брате. А., з бажанням продовжити дослідження Об’явлення, розд. 13, як ти запропонував під час нашої останньої зустрічі. Я вже давно відчуваю глибокий інтерес до цього розділу, а це тому, що інші вірші Писання посилаються на Звіра і Образ, описані тут, і кажуть, що переможці здобувають перемогу над Звіром та Образом і числом імені його. Мої труднощі полягали в тому, що я, не розуміючи значення цих символів, не міг упевнитись, чи я здобув перемогу над ними, чи ні. Я серйозно прислухаюся до твоїх аргументів і намагаюся зважувати їх на основі Божого Слова, а не “отцівських передань”.

А. – Це єдиний правильний спосіб вивчати Писання. Ми повинні приходити до нього з

вірою, що “воно [і тільки воно] може зробити нас мудрими” (2 Тим. 3: 15), і саме цей клас повинен зрозуміти. Даниїл сказав, що в часі кінця багато хто буде бігати туди й сюди, знання примножиться, і мудрі зрозуміють. Щоб правильно зрозуміти, як сталося, що певні частини правди могли бути приховані протягом усіх минулих віків і повинні бути зрозумілі нам зараз, ми повинні пам’ятати, що Боже Слово є великою скарбницею, в якій Він сховав у минулому всі знання, потрібні Його дітям у всі віки. Це – велика комора, з якої Його слуги можуть виносити у свій час як нове, так і старе – харч у пору для дому віри (Мт. 24: 45). А оскільки цю правду зазвичай не помічають або нехтують нею, багато Господніх святих звертаються до

старих запліснявілих томів отцівських передань, замість того, щоб йти до джерела живих правд – Біблії.

Б. – Коли ми дивимось на це, ми бачимо, що воно дуже ганьбить слова Ісуса, які Він ставить нарівні зі Собою, кажучи: “Бо хто буде Мене та Моєї науки соромитися... того посоромиться також Син Людський, як прийде у славі Свого Отця” (Мк. 8: 38). Це ганьбить також Отця, бо Ісус сказав, що Його дух попровадить нас до всієї правди і покаже речі майбутні (Ів. 16: 13).

А. Тоді почнемо. Я буду користуватися перекладом “Emphatic Diaglott”, оскільки він набагато зрозуміліший. Тоді ти зможеш скористатися перевагами обох версій.

Дозволь мені спочатку викласти просте правило для інтерпретації деяких символів, що зустрічаються в цьому розділі. Дракон – цивільна влада, поганський Рим; Небо – вищі, правлячі сили; Земля – люди, що перебувають під владою правлячих сил (неба), коряться їм; Море – широкі маси людства, що не перебувають під релігійними обмеженнями.

Перші два вірші цього розділу звертають нашу увагу на Дракона, який у попередньому розділі символізував Римську імперію, – того самого, якого Даниїл бачив у видінні під назвою “четвертий звір, страшний і грізний” (Дан. 7: 7). Цей Дракон передав своє панування Звірові, що піднявся з моря, – владі, яка вийшла з безбожних мас. Іншими словами, Римська імперія перейшла під нове правління – Звіра, схожого на леопарда, паща якого була як у лева, тіло – як у леопарда, а ноги – як у ведмедя. Цим Звіром, який заволодів престолом і владою Дракона, ми вважаємо, є папство. Він відповідає “дитині чоловічої статі” з попереднього розділу. Він має певні риси, які нагадують перших трьох звірів з 7-го розділу Даниїла, а саме: лева, ведмедя і леопарда, які, згідно з описом, представляють Вавилон, Персію і Грецію. Отже, цей новий Звір поєднує в собі певні провідні характеристики попередніх імперій і об’єднує їх під владою останньої – Римської.

Вавилон славився своєю пишнотою і гордістю – лев, цар, володар усіх звірів. Відповідно, папство мало таку ж пащу, тобто претендувало на царство над усіма царствами за божественним правом – як Боже царство, що мало розбити на шматки і поглинути всі інші. Такою була сильна паща.

Ведмежі лапи вказують на ще одну особливість папства як імперії, а саме: наполегливість. Подібно до імперії, схожої на ведмедя (Медо-Персії), яка могла роками тримати міста в облозі і навіть повернути річку вбік від її русла, щоб досягти своєї мети, папство рухалося обережно і здобувало королівства радше за допомогою стратегії, ніж битви. Цю ж прикмету ілюструє ведмідь: своїми кігтями він душить здобич.

Тіло папського звіра було подібне до леопарда. Леопард був третім звіром, якого бачив Даниїл – Грецією. Греція була знаним осередком вченості, побожності та мудрості (Дії 17: 23). Таким чином, головна претензія папства бути володарем над усіма царствами ґрунтувалася на твердженні, що воно є осередком мудрості, вченості та побожності. Іншими особливостями леопарда є його активність, пильність і потайливість. Так само було з папством. Далі, плями на тілі леопарда розташовані нерівномірно: так і політика папства в різних частинах світу різнилася – в освічених ліберальних країнах вона була ліберальною, а в інших місцях вона змінювала свої рішення залежно від обставин.

Цей Звір, схожий на леопарда (Церковна імперія) отримав владу, престол і великий авторитет поганської Римської імперії [Дракона] і на деякий час став єдиним представником цього панування (різні роги, царства, присягли йому на вірність і підтримку).*

*Слід пам’ятати, що церква Риму складається лише з духовенства – папи, “Отця”, і всіх єпископів, священиків, монахів тощо, “братів”.

“І дивувалася вся земля за Звіром, і поклонилися Драконові, бо владу дав Звірові, і поклонилися Звірові, кажучи: «Хто подібний до Звіра, і хто спроможний воювати з ним?»” (Вірші 3, 4, Хом.).

Люди поважали цього ЗВІРА за його особливості – тіло леопарда і пащу лева. Тим більше вони поважали цивільну владу за те, що вона так вшанувала церковну владу. Різні царства (роги) незабаром зрозуміли, що завдяки вірності папству їхня влада над людьми зміцнилася, а не ослабла, бо папство, у свою чергу, визнало їх і наказало людям визнавати цих деспотів як божественно призначених.

Таким чином, дотепер правителі Європи стверджують, що вони правлять за божественним

правом і призначенням, а також їхні діти після них, якими б недолугими вони не були. З тієї ж причини протестантські церкви Європи, щоб здобути національну прихильність, захист і підтримку, стали державними церквами, і вони, як і папство, визнають правлячі сім'ї такими, що володіють Божественним правом на владу і керування людьми. Боже Слово, навпаки, засуджує всі земні уряди як егоїстичні, деспотичні і звірячі, і визнає лише одне Царство, призначене Богом, а саме: Царство, яке незабаром буде встановлене на всій землі, – Христа і його святих у СЛАВІ (Дан. 7: 27; Об. 11: 15; 2 Тим. 2: 12). Тільки в цьому Царстві святі мають своє громадянство – тільки його вони визнають і за нього моляться “нехай прийде Царство Твоє”.

Б. – Але, брате А., хіба царювання цього Царства в якомусь сенсі не почалося? Хіба ми не додаємо в тій же молитві: “Бо Твоє є Царство” і т. д.? (Мт. 6: 13; Лк. 11: 4).

А. – Ні, брате, це час терпіти з Ним безчестя від світу як випробування нашої гідності царювати з Ним, коли Він візьме (задіє) Свою велику владу і царювання. Лише десь при закінченні звучання Сьомої Сурми царства землі стануть царствами нашого Господа і Його помазанця (Тіла – Церкви). Тоді, як тобі відомо, сказано, що вони розгніваються, і Його гнів повинен прийти перше, ніж вони стануть слухняними (Об. 11: 18). Вони настільки обмануті цим фальшивим вченням папства, яке певною мірою продовжують сповідувати всі реформовані церкви, що це природно [R319] викликає гнів як у людей, так і в правителів, даючи зрозуміти, що диявол є князем цих урядів (Еф. 2: 2). Безумовно, багато їхніх учинків заслуговують на таке диявольське головування.

Щодо твоєї цитати з Господньої молитви, “Бо Твоє є Царство і т. д.”, то слід пам'ятати, що ми вважаємо її додатком до первісної молитви, зробленим за часів правління папства. Вона відсутня у всіх стародавніх копіях Нового Завіту і, відповідно, пропущена в новій редакції. Ні, брате, ніщо в Божому Слові не підтримує ідею, що ці деспотичні уряди є Божими або визнаються Ним, хіба що як частини зла, яке має бути зметене звеличенням справжнього Христа (Голови і Тіла, славних духовних істот) до церковного панування, яке протягом кількох сотень років було підроблене папством – головним антихристом.

Але повернемося до теми. Люди поважали ЗВІРА, кажучи: “Хто спроможний воювати з ним?” (Хом.). – хто може протистояти нищівним прокляттям папства, духовної імперії?

“І дано було йому уста [лев'ячі, владні, жахливі висловлювання], що промовляли гордо і богохульно” (Гиж.). (Ці висловлювання ми розглядали у нашій минулій розмові, як ти пам'ятаєш). “І дано йому владу діяти сорок два місяці” (вірш 5, Гиж.). Цей дозвіл, як ми розуміємо, полягав у тому, щоб страчувати і віддавати на смерть святих Бога, яких він називав “єретиками”. Ці 42 символічні місяці, або 1260 днів, збігаються зі згаданими в попередньому розділі, а також з провіщеними Даниїлом (12: 7) як 3,5 часи (роки). Із закінченням цих 1260 років влада папства діяти – страчувати за ересь – закінчилася в 1798 році. Обман, що ніхто не може успішно воювати чи суперничати з папством, був виявлений, коли Наполеон, нехтуючи прокляттям, взяв папу Пія VI як в'язня до Парижа, де той помер. Відтоді страх перед цим ЗВІРОМ вже не був таким великим, і різні роги (царства), які колись захищали, учинили війну з жінкою (панування було відібрано) (Об. 17: 16).

Тепер знову повернемося назад, щоб побачити, як цей ЗВІР досяг успіху під час своєї владної кар'єри. Читаємо (вірш 6): “І розкрив він уста свої для хули на Бога, щоб хулити ім'я Його і оселю Його, і тих, що живуть на небі” (Хом.).

Ця ЗВІРЯЧА влада була наклепом на Бога і на справжнє прийдешнє Царство. Вірші 7 і 8: “І дано йому було вести війну зі святими і перемогти їх; і дана була йому влада над всяким коліном, і народом, і язиком, і племенем [влада папства як духовної імперії, тобто “Божого Царства”, була загальноновизнаною]” (Дерк.). “І поклоняться йому всі, що живуть на землі, імена яких не були записані в книзі життя Агнця, заколеного від створіння світу” (Дерк.).

Обман з боку папства був настільки повним, що світ був введений в оману, і вся церква, окрім переможців, чий імена “на небі написані”, була обманута таким самим чином і поспішила об'єднатися зі ЗВІРОМ та поклонитися йому, щоб він записав їхні імена у свої книги. Звідси виникла омана, поширена серед усіх протестантів сьогодні: що їхні імена повинні бути пов'язані з якоюсь ТАКОЮ земною церковною системою, інакше вони не є Господніми святими.

Але важливо, щоб наші імена були записані в книзі життя Агнця. Це єдиний запис, який має якусь цінність.

“Коли має хто вухо, нехай слухає” (в. 9). Тільки ті, чії вуха отримали обрізання – хто прийшов до значного пізнання Божого слова і має слух віри, щоб поважати Його і Його слово, незважаючи на пишність, успіх і силу неправди, – зможуть сприйняти наведені твердження про тих, хто був обманутий [R319] папством: хто не був із числа записаних в істинній церкві, якої згадана тут церква була тільки підробкою.

“Коли хто до полону веде, сам піде в полон. Коли хто мечем убиває, такий мусить сам бути вбитий мечем! Отут терпеливість та віра святих!” (в. 10).

Папська система була невірницькою. Усі, хто визнавав її зазіхання, повинні були обов’язково виявляти беззастережну слухняність їй, немов Богові, бо вона претендувала на те, щоб бути Небесним Царством, а її голова, папа, – намісником Бога. Відповідно ті, хто був за такий полон особистої думки (схилявся до нього) і хто визнавав право цієї папської системи обмежувати і визначати віру всіх, за власною згодою ставали полоненими.

Багато протестантських сект потрапили в ту ж саму пастку диявола і марно намагаються встановити своє панування, зміщуючи церкву і державу.

З іншого боку, були й такі, хто стверджував, що папство є узурпацією титулів і влади справжнього Голови і Правителя Церкви. Вони заявляли про своє право на особисту свободу, якою Христос зробив їх вільними. Вони використовували “меч духовний, який є Слово Боже”, на захист своєї свободи, і саме таким папство завдавало смерті – перемагало святих протягом 1260 років своєї влади. Це було суворе випробування справжньої святості: чи підуть вони в полон і приєднаються до лав узурпаторів, чи залишаться вірними справжньому Цареві і дочekaються Царства, яке Він обіцяв установити? Ті, чії імена були написані на небі, взяли за цей меч і запечатали своє свідчення смертю.

ДВОРОГИЙ ЗВІР

“І побачив я іншого Звіра, який виходив із землі; він мав два роги, подібні до ягнячих, і говорив, як Дракон” (в. 11, Дерк.). Якщо попередній дикий Звір представляв церковну владу, як ми щойно бачили, то цього Звіра, названого

“іншим”, слід сприймати як подібну духовну, церковну владу.

Як перший Звір мав десять рогів, які були владами, що дали йому свою силу і захист, так і цей Звір мав “два роги”, що вказує на те, що дві влади, або уряди, будуть його підтримувати.

Б. – Чи може це стосуватися ісламу?

А. – Ні, я думаю, що ні; це об’явлення не було дане, щоб стати загальною історією світу, а було об’явленням, даним Церкві, і стосується справ і речей, тісно пов’язаних з історією Церкви. Немає жодних підстав для того, щоб говорити про іслам. З тієї ж причини було б марно наводити історію конфуціанства або буддизму. Жодна з цих систем не була християнською, і хоча всі вони були антихристиянськими, але були такими відкрито і не були настільки шкідливими для справжнього християнства. Папство, навпаки, згадується тому, що воно намагалося видавати себе за Царство Христа і обманювати, а до відступництва приєднався Дракон, Римська імперія.

Знову ж таки, зверніть увагу на те, що цей Звір “виходив [поступово] із землі”, у той час як перший вийшов з моря. Тепер, якщо наші визначення цих символів правильні – якщо вихід папства був з безбожних мас Римської імперії і був показаний як вихід з “моря”, – то вихід цього другого Звіра з “землі” повинен означати, що він з’явився серед тих, хто сповідував релігію.

Б. – Я бачу переконливість цього. Але чи може це стосуватися якоїсь із гілок протестантських церков?

А. – Я вважаю, що рана, завдана папській голові (згадана у в. 3) мечем, відноситься (в. 14) до діяльності Реформації, коли Лютер, Цвінглі, Кальвін, Нокс та інші, відстоюючи вчення Божого Слова на протигагу вченню папства, показали, що це була система, про яку йдеться в Об’явленні, а також в писаннях Павла під назвою “Таємниця Беззаконня”, “Антихрист”, “Чоловік Гріха”. Вони нанесли настільки потужний удар цій папській голові, що система майже загинула. Але в міру того, як справа тих, що висунули Протест, ставала все більш популярною, симпатії деяких можновладців стали проявлятися на їхню користь. Незабаром різні невеликі німецькі королівства (князівства) стали на бік реформаторів і дали свою санкцію їм, а не папству. Незабаром Бельгія, Голландія, Норвегія, Швеція, Швейцарія та інші відмовились від вірнопідданства своєму колишньому

голові і ПРАВИТЕЛЮ – папі. І хоча вони не визнали Лютера, Кальвіна або когось іншого новим головою, тобто духовним імператором, вони підтримували різні реформаторські церкви державними коштами і захистом. Приблизно в цей же час (у 1531 р. н. е.) церква в Англії відмовилась від свого вірнопідданства Риму і стала окремим церковним урядом. Таким чином вона в точності дотримувалася прикладу папства в поєднанні цивільної та церковної влади і зробила одну особу, Генріха VIII та його наступників, головою всієї влади.

Наслідки впливу такої прихильності з боку урядів на вчення реформаторів можна собі тільки уявити. Колись вони нарікали на об'єднання імперії і церкви в особі папства, показуючи, що Діва, заручена Христу в очікуванні Його Царства, виявилася невірною Йому (тому названа блудницею), коли об'єдналася з земними владами і спиралася на них, шукаючи підтримки. Ця частина їхнього ураження “духовним Мечем” незабаром припинилася, коли вони почали звертати увагу на прихильність і привітність земних урядів до себе. Відповідно, вони не могли засуджувати у папстві те, чим самі почали захоплюватися і чого почали жадати. Їхнє бажання (жадання) влади, імені та впливу робити великі діла і мати багато дітей призвело до того, що ці дочки Риму пішли за прикладом своєї матері, “Вавилону великого, матері блудниць” (Об. 17: 5, Дерк.).

Але, брате Б., не забувай, що ми зараз говоримо про церковні СИСТЕМИ, а не про всіх, хто перебуває під цими системами, пов'язаний з ними і служить їм. Віримо, що в усіх цих системах (папській матері, а також її дочках) Господь мав дорогих дітей, які, підтримуючи їх, щиро думали, що вони служать Богові. Це – омана, яка спонукала всіх, крім небагатьох, поважати папського ЗВІРА [R320] як справжню імперію Христа, замість того, щоб чекати “Господа з неба”. Від цієї давньої пастки і обману диявола всі посвячені святі повинні звільнитися, і ніщо, окрім правди, не може звільнити. Вихід з Вавилону розпочали реформатори, але, як ми бачили, їхні послідовники здійснили лише коротку подорож, поки значною мірою не потрапили в ті ж самі “тенета птахолова”.

Б. – Деякі, очевидно, досягли більшого прогресу, ніж державні церкви в Європі, на які ти

посилаєшся. Всі церкви в Сполучених Штатах Америки є вільними і не підтримуються урядом.

А. – Так, знання і свобода в цілому є противниками релігійного рабства і фанатизму. А що стосується цих вільних організацій, то вони радше не можуть мати підтримку цивільної влади і об'єднуватися з нею, аніж не будуть.

Б. – Що ж, тепер я хочу знайти доказ щодо другого Звіра – ДВОРОГОГО ЗВІРА. Це не можуть бути всі ці церкви, правда ж? Це має бути якась одна церковна система, як папство було однією церковною системою.

А. – Саме так, це одна церковна система; і два роги показують на те, що її підтримують (тобто її владу визнають) два царства.

Б. – Глянь, пресвітеріанська церква є державною церквою Шотландії, але не іншої країни, і це був би лише один ріг. Реформована церква Голландії є державною церквою в кількох країнах, але тоді цих країн було б занадто багато. Те ж саме можна сказати і про лютеранську церкву.

А. – Зачекай, брате Б.! Ти робиш дуже поширену помилку. Пам'ятай, що проста допомога чи підтримка імперії не створює символічного “ЗВІРА”. ЗВІР – це уряд, і щоб стати символічним Звіром, церква повинна стати елементом, частиною уряду. У тих країнах, про які ти згадав, цього не відбулося. Є лише одна церква, якій цей символ ідеально підходить, а саме: “Церква Англії та Ірландії”. Ця система, як і папська, була поєднанням церкви і держави – церковною імперією.

У 1200 році Англія стала підвладною папі. У 1531 році через суперечку між її королем, Генріхом VIII, і папою Англія вийшла з підпорядкування папству. Скликаний того ж року собор духовенства у своїх декретах проголосив короля Генріха VIII “єдиним захисником англійської Церкви, її єдиним і ВЕРХОВНИМ ВЛАДИКОЮ і, наскільки це можливо, за законом Христа, ЇЇ ВЕРХОВНИМ ГОЛОВОЮ” (цитата).

Б. – Я здивований. Та ж саме такими були настрої папства; саме в цьому сенсі папа вважається намісником Христа. Якого ж такого славного представника Ісуса вони мали в особі Генріха VIII, який з шести дружин розлучився з двома, двох обезголовив, а одну, як багато хто вважає, отруїв. Він був гідним конкурентом деяких пап як антихристиянський претендент на верховенство в Церкві.

Б. – Реформаторський рух ще не досягнув Англії в той час, а він, безумовно, був дуже потрібний. Церковний собор, який міг визнати такого голову, безумовно, був настільки ж корумпованим, як і папство.

Про те, що титул “Голова Церкви” не був порожніми почестями, можна судити зі слів історика: “Водночас було наказано не зважати на осуд, який папа міг би винести з причини цього закону, і відправляти літургію та таїнства, як звичайно. У 1534 році були скасовані всі платежі до Апостольської палати і дозволи; монастирі були підпорядковані королівській владі і не підлягали більше нікому іншому; право скликати Собори, затверджувати або відхиляти канони [закони або доктрини, прийняті Собором духовенства] і вислуховувати апеляції єпископів було надано тільки королю. Хоча тепер Генріх був удостоєний титулу “**ВЕРХОВНИЙ ГОЛОВА ЦЕРКВИ НА ЗЕМЛІ**”, він не збирався змінювати церковні доктрини, як це було прийнято тоді. Дійсно, лише через 30 або більше років після цих кроків римо-католики і реформатори [англійської церкви] стали розглядатися як окремі організації, або мали окремі служіння і окремі місця поклоніння”.

Щодо признання “Церкви Англії” як окремої від папської церкви, інший історик говорить: “Собор проголосив, що папа має влади в Англії не більше, ніж будь-який інший єпископ. Було прийнято Акт про верховенство, який зробив Генріха головою церкви, і цей акт вважався втіленням усіх заходів, які були прийняті проти зазіхань духовної влади [Риму] в королівстві і за його межами, будучи одночасно символом незалежності Англії і декларацією про те, що відтепер цивільний магістрат є верховним в англійських володіннях як над церквою, так і над державою”.

Б. – Я схильний думати, що люди загалом дуже мало розуміють ці питання. Але чи ті ж самі титули – “Верховний голова церкви на землі” і т. п. – все ще застосовують до англійських монархів?

А. – Так. Більше того, корона, яку вони носять, вказує на цей титул, бо вона увінчана хрестом. А нинішня “Велика печатка Англії”, окрім того, що змальовує Вікторію як захисницю віри, ілюструє це зображенням королеви, яку з обох боків підтримують фігури, що представляють Справедливість і Релігію, які сидять біля її ніг.

Королева зображена з глобусом у руці (що символізує землю), верхня половина якого світлого кольору (що символізує християнство) й увінчана хрестом, який символічно проголошує її прибічником, або головою вселенської церкви.

Це те саме, що ти бачиш в руках пап на багатьох зображеннях і в цілому означає, що цей голова Церкви на землі є захисником, прибічником правди.

Мені не потрібно нагадувати, що Ісус ніколи не давав нікому цієї посади. Він Сам претендує на неї, а всі інші претенденти є узурпаторами. Павло сказав, що Христос – “Голова Церкви”, і ми повинні “в усьому зростати в Нього, а Він Голова, Христос”. Знову ж таки, він повторює, що Бог поставив Його “Головою Тіла, Церкви” (Еф. 1: 22; 4: 15; 5: 23; Кол. 1: 18). Павло говорить про Церкву на землі, отже, будь-який папа, королева, рада, асамблея, конференція, або будь-яка інша людина чи група людей, які претендують на владу справжнього ГОЛОВИ – Ісуса, або володіють нею, виступають проти Нього. А всі, хто підтримує їх впливом, присутністю або грошима, є посібниками зла і прибічниками фальшивих СИСТЕМ.

Б. – Йдемо далі. Мені не терпиться побачити, чи ця система (англійська церква) повністю відповідає картині. Другий ЗВІР мав два роги; які два королівства (роги) підтримували цю Церкву? Зрозуміло, це не Шотландія; вона наполегливо відмовлялася від її підтримки і визнає та підтримує Пресвітеріанську церкву.

А. – Не забувай про відмінність, яку ми помітили між церквою, що підтримується урядом (як у Шотландії), і [R320] церквою, об’єднаною в уряді (як в Англії). Ми побачили, що саме останні стосунки свідчать про ЗВІРА.

Тепер гляньмо на два роги: Англія, звичайно ж, була одним з них, і я думаю, що можу дати тобі задовільні докази того, що Ірландія була іншим. Історія свідчить, що в 1537 році ірландський парламент у Дубліні “прийняв Акт про верховенство, проголосивши Генріха VIII **ВЕРХОВНИМ ГОЛОВОЮ ЦЕРКВИ**, забороняючи відносини з римським двором і оголошуючи державною зрадою недотримання присяги верховенства”. Генріх VIII також прийняв титул короля Ірландії. Таким чином, бачимо, що другий ріг з’явився протягом короткого проміжку в п’ять років після першого.

Б. – Це дійсно добре збігається. Той факт, що Ірландія не була потужним рогом, не має значення, бо він був сильнішим за деякі з тих, які підтримували папського Звіра. Я ніколи не бачив нічого більш відповідного. Без сумніву, ми маємо ДРУГОГО ЗВІРА, який так спантеличив усіх коментаторів, хоча вони ясно бачили, що папство було Леопардом. Які наслідки відокремлення Церкви в Ірландії?

А. – З 1538 по 1871 рік – 333 роки – церква називалася “Церква Англії та Ірландії”, таким чином визнаючи обидва роги.

1 січня 1871 року (за рішенням парламенту і за згодою королеви, голови церкви) Ірландська церква була відокремлена від держави, тобто цей ріг був відкинтий. Так само всі роги, які колись підтримували папство, відламалися від нього, з тією різницею, що у випадку папства роги повернулися проти нього, а у випадку другого ЗВІРА він відкинув від себе ірландський ріг, вважаючи його скоріше слабкістю, ніж силою. І зовсім не буде нічого дивного, якщо другий ріг (Англія) відокремиться від цього Звіра (тобто, не буде нічого дивного, якщо незабаром в Англії церква буде відокремлена від держави). “Два роги, подібні ягнячим”, здається, вказують на те, що цей ЗВІР був би мирно налаштований – не схильний до агресії, використовуючи роги лише для захисту.

Б. – Я не бачу, як вписується в це наступна частина – що він говорив як Дракон. Здавалося б це означає, що його висловлювання гірші за висловлювання папства, що не відповідає дійсності.

А. – Зверни увагу на те, що говорив не Дракон, а що Звір говорив як Дракон. Ми розуміємо це так: його висловлювання нагадували висловлювання цивільної влади (Дракона), і в його словах було мало того, що вказувало б, що він є церковним урядом. Всі знають, наскільки це відповідає дійсності.

“Він діє перед ним з усією владою першого Звіра [папства] і примушує землю і все, що живе на ній, поклонятися [засвідчувати повагу] [R321] першому Звірові [що показує, що другий Звір не зайняв місце першого, але вони існували одночасно], у якого смертельна рана зцілилась” (Дерк.).

Б. – Здається, я розумію, як виконався цей вірш. Церква Англії претендувала на всі повноваження і владу, на які претендувало

папство. Вона претендувала на те, щоб бути ТІЄЮ церквою; вона визнала і відкинула деякі погані речі, на які скаржилися реформатори, такі як продаж індульгенцій, пресуцествління і т. д., і відмовилася від них, а також від назви “Римська”, яку замінили словом “Священна”, називаючи її, як було на початку, “Священною Католицькою Церквою”. Вона претендувала на таку ж державну владу і таке ж пошанування до своїх декретів, як і папство*.

*Цей забобон щодо авторитету церкви Англії спостерігається і сьогодні навіть серед інтелігентних людей: вони відкидають нові переклади Святого Письма, надаючи перевагу версії короля Якова (King James' Version), тому що її дозволив читати могутній король Яків, ГОЛОВА “ЦЕРКВИ АНГЛІЇ ТА ІРЛАНДІЇ”.

Встановивши подібну систему, позбавлену деяких грубих папських помилок, вона привернула увагу всіх до цих помилок як до єдиного можливого недоліку папства. І коли деякі з цих помилок незабаром були відкинута папством, був зроблений висновок, що обидві системи ЗВІРА правильні. Люди тоді, як і зараз, вважали ці системи правильними і справедливими, якщо їхні повноваження і т. д. здійснювалися належним чином. Але з Божого погляду ці системи є гидотою і помилкові у самій своїй суті.

Системи, засновані на помилках, мов погане дерево, “не можуть родити плоди добрі” (Дерк.).

Б. – Назви головну помилку.

А. – В основі обох цих систем лежить їхня претензія на те, що вони є “Божим Царством”, яке має владу панувати. Ця ідея, раз прийнята, виправдовує переслідування ними людей і народів, змушуючи їх підкорятися і схилитися в покірності. Святе Письмо приписує ці повноваження “Божому Царству”, коли “усі кінці землі спам’ятаються і до Господа вернуться, і вклоняться перед обличчям Його всі племена народів, бо царство Господнє, і Він Пан над народами!” (Пс. 22: 28, 29). Він “їх повбиває залізним жезлом, потовче їх, як посуд ганчарський” (Пс. 2: 9). Перед Ним вклоняться кожне коліно і визнає кожен язик (Фил. 2: 11). Тож якщо їхні претензії були ДОБРИМИ, то хто міг заперечити їм виконувати біблійні твердження?

Б. – Цим Анти-Христам, щоб їхні претензії на владу царства виглядали правдивими, потрібно

було лише зробити один крок у примушуванні до послуху, підкріпивши своє право на це щойно процитованими місцями Писання. Це велике зло було санкціоноване; були визнані їхні претензії, що царство встановлене і царювання триває, що перешкодило тим, хто визнав це, шукати справжнього ГОЛОВУ Церкви, Який має встановити справжнє Царство під усім небом, яке потовче на шматки теперішні недосконалі уряди, утвердить праведність на землі і змусить кожне коліно схилитися і кожен язик визнати на славу Бога.

А. – Так, я згоден з тобою. Наступні вірші говорять: “І робить великі знамення, так що навіть вогонь зводить з неба на землю перед людьми” (в. 13, Дерк.). Цей уряд, як і папський уряд, висував претензії на небесну владу; його обвинувачення вважалися такими, що походять з неба, коли суд, тобто вогонь, сходяв на злочинців.

“І чудесами, які дано було йому творити перед [першим] ЗВІРОМ, він зваблює тих, що живуть на землі” (в. 14, Дерк.). Ми розрізняємо землю і тих, хто живе на ній. Оскільки ЗЕМЛЯ символізує тих, хто слухняний ЗВІРУ і підтримує його, то під тими, “що живуть на землі”, ми розуміємо незалежних християн, які не підтримують жодну з цих систем.

ОБРАЗ ЗВІРА

“Кажучи їм [незалежним громадам християн], щоб вони зробили ОБРАЗ ЗВІРА [папства], котрий має рану від меча і живий”. Він радив це своїм прикладом. Від 1800 до 1846 року виникла велика кількість нових сект, тоді як до цього їх було небагато і вони були відомі. Це викликало занепокоєння серед різних більш давніх конфесій, які не знали, до чого це призведе. У міру того, як маси дедалі більше читали Біблію, деякі особи відчували, що вони мають право проповідувати те, чого, на їхню думку, вона навчає, незалежно від конфесійних догматів і поглядів більш давніх сект. Як наслідок, протестанти швидко подрібнолися. Вони почали казати: “Як нам стримати і зупинити цю схильність до особистої думки і поглядів на вчення Святого Письма?”. Вони хотіли зупинити саме те, чого так бажав Бог: щоб кожна людина була вільною і незалежною від обмежень, щоб її віра базувалася не на поглядах інших, не на рішеннях соборів чи пресвітерій, не на рішеннях папи, не

на речах, схвалених ГОЛОВОЮ Англійської церкви, а на БОЖОМУ СЛОВІ.

Виникло запитання – як обмежити цих проповідників? Це було утрудненням для всіх, окрім Римської та Єпископальної церков, оскільки вони обидві заявляли про “Апостольське спадкоємство”, яке через висвячення надавало їхнім служителю особливу владу і повноваження проповідувати і здійснювати “таїнства”. Інші не мали на це права, а були духовними особами без таких повноважень. Інші конфесії не могли претендувати на таке продовження апостольської влади для своїх проповідників, а просто призначали їх молитвою. Відповідно, представники однієї конфесії не могли заперечувати, що проповідники інших конфесій, як і всі миряни, були так само по-справжньому уповноважені Богом викладати Писання, як і їхнє власне духовенство.

Але приклад Англійської церкви показав, який престиж вона здобула завдяки авторитетному голосу, яким вона наказувала шанувати своє духовенство і свої вчення. Це навчання прикладом не минуло марно. Різні конфесії відчули потребу в якомусь спільному КРИТЕРІЇ ВІРОВЧЕННЯ, який би підтримувався і відстоювався всіма ними і, таким чином, надавав би престижу їхнім вченням, приносив би об’єднаний вплив усіх ПРОТИ БУДЬ-ЯКОГО ПОДАЛЬШОГО ПРОГРЕСУ В ЗНАННІ або розвитку будь-якого іншого аспекту ПРАВДИ. Тоді вони могли б захиститися, маючи можливість сказати: “Об’єднана думка всіх протестантів проти вас; отже, ви – ЄРЕТИКИ, і ми будемо уникати вас і не будемо називати вас братами, але використаємо весь наш вплив проти вас”.

Це було зроблено шляхом утворення в 1846 році “Євангельського Союзу”. Однією з цілей Союзу (і, на нашу думку, головною) було проголошено “Сприяння різним ЄВАНГЕЛЬСЬКИМ конфесіям в ефективній співпраці в напрямку зусиль, спрямованих на ПОДОЛАННЯ СПІЛЬНИХ ВОРОГІВ і НЕБЕЗПЕК”.

Б. – Я розумію, що ти виступаєш не проти християн, представлених у цьому Союзі, а проти їхнього намагання затулити уста правді і не допустити відкриття інших правд, похованих папством, окрім тих, які вони вже отримали.

А. – Цілком вірно, я далекий від того, щоб сказати, що вони навмисно об’єдналися проти розкриття правди, і я б не сказав цього про

папістів. Але я кажу, що своїми діями вони слідували тактиці папства, і що з цього Союзу вони зробили ОБРАЗ ЗВІРА.

Вони досягли значного успіху. Дуже мало конфесій виникло після того, як цей Союз наклав свою мірку на людські уми, щоб вирішувати, що є, а що не є євангельським, незалежно від того, чи є це біблійним, чи ні. Він намагався зробити чітке і виразне розмежування між духовенством і мирянами так, ніби вони належать до різних рас.

Про те, наскільки ОБРАЗ нагадує папського ЗВІРА, можна судити з того, що папство визнало цей Образ – порохувало його достовірною подобою, і папа надіслав “ПРИВІТАННЯ” останній зустрічі “Євангельського Союзу” в 1879 році. Дивно, але делегати Союзу настільки втратили з поля зору принципи і доктрини, які призвели до протестів проти папської церкви (що це була церква-блудниця, Антихрист і Чоловік Гріха, згаданий в Писанні), що вони фактично відчували себе УЛЕЩЕНИМИ посланням Понтифіка, замість того, щоб насторожитися і дослідити, як і ЧОМУ той, хто є “Тим [головним] Антихристом”, повинен відчувати себе задоволеним, вітаючи їх таким чином. Відомий пресвітеріанський служитель, присутній на вищезгаданій зустрічі, згадував автору цих рядків про “Привітання папи” з явною насолодою і задоволенням.

Характерною особливістю ЗВІРА, яку копіює Образ, є вшанування особливого класу – духовенства – особливими почестями і титулами. Їх називають Преподобними, Божественними і т. п., але Ісус, божественний, сказав: “Ви Мене називаєте: Учитель і Господь, і добре ви кажете, бо Я є”. “А ви вчителями не звітсья, бо один вам Учитель, а ви всі брати” (Мт. 23: 8). Ці титули є присвоюваннями на зразок присвоювань папством.

Коли різні конфесії починали своє існування, у них було більше духа Христа і вони не претендували на такі високі титули. Реформатори не були відомі як Преподобний _____, Доктор Богослов’я і т. п., а як Джон Нокс, Мартін Лютер, Джон Веслі і т. д. Невибагливі, як Ісус і апостоли, вони мали намір служити Богові і тому стали слугами (служителями) Церкви. Вони мали знаки Божого схвалення, і в результаті їхнє служіння було напрочуд благословенним. Але зараз священнослужителі далеко не слуги, вони – пани. У них сверблячі

вуха, вони люблять похвалу від людей. З приходом гордості і світськості поступово відійшли життєво важливі благочестя і сила.

З тієї ж причини вони втрачають будь-яку здатність тлумачити Боже Слово – дар навчання, – бо “Бог противиться гордим, а смиренним дає благодать [милість]”. Перші реформатори були смиренними, і Бог привів їх до значного пізнання Свого Слова, і хоча ми набагато далі на “путі праведних”, і слуги повинні мати [R322] більше світла, все ж ми бачимо, що служителі всіх конфесій готові визнати свою необізнаність зі Словом. Вони звертаються за інформацією до ранніх реформаторів і таким чином визнають, що мають менше світла, ніж вони. Гордість завжди заважала зростанню в благодаті і заважає зараз. “Як ви можете вірувати, коли славу один від одного приймаєте, а слави тієї, що від Бога Єдиного, не прагнете ви?”. Те, що їхнє світло тьмяніє, а духовне життя зупиняється у розвитку, є природним наслідком їхнього приєднання до ОБРАЗУ і згоди з віровченнями, створеними в п’ятнадцятому столітті, які, подібно до залізного китайського черевика, не допускають ніякого зростання. Цей черевик трохи більший, ніж той, який папство взуває на своїх послідовників, але такого ж роду.

Папство створило ієрархію духовенства, яка панує над Божою спадщиною, замість того, щоб служити своїм братам, як пояснив Ісус: “Бо один вам Учитель, а ви всі брати”. Також Павло сказав, що ми повинні говорити правду в любові і “в усьому зростали в Нього, а Він Голова, Христос. А з Нього все тіло, складене [не людськими віруваннями, а любов’ю, породженою єдиним Духом правди] й зв’язане всяким допоміжним суглобом [кожен суглоб – це кожен член, а не тільки духовенство]... чинить зріст тіла на будовання самого себе любов’ю”, таким чином досягаючи “з’єднання віри й пізнання Сина Божого” (Еф. 4: 15, 16).

Як папство встановило священство над церквою, так і протестантизм встановив майже те саме, і немає жодної можливості для тіла будувати самого себе, щоб кожен суглоб брав у цьому участь. Щоправда, на молитовних зібраннях тощо є видимість свободи, але це тільки на поверхні, бо призначений пастор повинен ревно стежити, щоб не було сказано нічого, що суперечить вченням його церкви, і якщо таке буде, то відразу ж утихомирити зухвалого

члена, бо церковне віровчення є правилом, а не Боже Слово. Якщо цього недостатньо, треба влаштувати своєрідний церковний суд і відлучити такого від Церкви (“вбити його”). Суд, до речі, свідчить про ще одне уподібнення до Звіра, а саме – вивищення вчення організації над Божим Словом, бо всіх таких судять відповідно до “владних повноважень” своєї церкви.

“І дано було йому [дворогому Звірові] вкласти дух в Образ Звіра” (в. 15, Дерк.).

Мабуть, небагатьом відомо, яке велике значення надавалося “Апостольському спадкоємству”, яке вважалося чеснотою, що передавалася впродовж сотень років папського зіпсуття через покладання рук єпископів. Це, звичайно, було притаманне Римській церкві, а також Англійській церкві, оскільки вона спочатку була радше відокремленням від папства, аніж реформацією.

У багатьох умах, навіть серед духовенства, існувала пошана до цієї церемонії, яку ні папство, ні Англійська церква не відчувала відрази підтримувати.

Впровадження методизму в Сполучених Штатах було пов’язане з великими труднощами через забобонність Джона Веслі щодо цього питання. Він не дозволяв уділяти “Таїнство” нікому, окрім висвячених святими руками єпископального єпископа. Таким чином, до 1784 року методисти могли приймати таїнства тільки від єпископальних служителів (висвячених). Війна за незалежність мала тенденцію зробити методистських проповідників незалежними, і обговорювалася доцільність перебрати на себе цю владу. Джон Веслі почув про це і звернувся до Англійської церкви з проханням висвятити хоча б одного методистського служителя для американської церкви. Зрештою, у відчаї, він зробив усе можливе, щоб залатати “апостольську спадкоємність”. Разом з двома іншими служителями (жоден з яких не був єпископом) він висвятив Томаса Коука на посаду єпископа, і з цього виникла посада єпископа в Методистській Єпископальній Церкві.

Я розповідаю про це лише для того, щоб показати забобонність у цьому питанні навіть таких великих і добрих людей, як Веслі.

Тепер, жодна з цих союзних сект не мала спадкоємства, окрім Єпископальної, і визнання нею Союзу (Образу) дало йому життєву силу – дихання – владу: “Щоб образ Звіра міг

говорити і діяти так, щоб усі, хто не поклониться ОБРАЗОВІ ЗВІРА, були вбиті” (в. 15, Дерк.).

Поклоніння і вбивство є символічними, як і сам Образ, і це означає, що всі, хто не підкориться постановам Євангельського Союзу, будуть вважатися єретиками, яких уникатимуть і виганятимуть усі ОРТОДОКСИ, (?) тобто всі, хто поклоняється його декретам і погоджується вірити не більше і не менше, ніж зазначено в дев’яти догматах його віровчення. Тепер різні секти мають своєрідну підтримку в цій організації, і кожна з них може діяти як словесне знаряддя Образу, засуджуючи як єресь все, що не включене в це загальне віровчення, і відсікаючи, або церковно обезголовлюючи, тих, хто вирізняється (Див. Об. 20: 4).

Б. – Розумію. Тобто бути відлученим від якоїсь однієї церкви тепер означає позбутися членства в усіх ортодоксальних церквах; а це, зрозуміло, означає, що ти єретик, а зовсім не Божий син.

А. – Так, усіх, хто вважає ці земні інституції справжніми церквами. Але ті з нас, хто визнає тільки небесну організацію, хто шукає тільки прихильність справжнього Голови Церкви, хто приймає Його Слово як єдине обмеження віри і знання, не можуть поклонятися ні ЗВІРУ, ні його ОБРАЗУ, відколи вони збагнули це, а будуть “поклонятися” тільки Богові.

Поклоніння Образу заважає сотням побачити красу Божого Слова. Ймовірно, вони можуть кинути погляд на нього і на мить замислитися, але це все. Церковна дисципліна настільки суворая, і вони шанують її так сильно, що достатньо одного погляду або нахмуреного обличчя, щоб застерегти їх, що незалежна думка – небезпечна річ, що їй не можна потурати, інакше їх вважатимуть невірними. Коли б то всі побачили, що ці місцеві організації, які називаються церквами, не є ЦЕРКВОЮ, що Божа Церква включає всіх християн, чий імена записані на Небі! І коли ці місцеві організації намагаються стати між ними (дітьми) і Богом (їхнім Отцем) або поставити своє віровчення на місце Божого Слова, їхню самозвану владу не можна визнавати і терпіти, і наш обов’язок – викривати її як гріховну.

“І він зробить так, що всім малим [покірним] і великим, багатим і бідним, вільним і рабам, буде накладено тавро на правій руці їхній або на чолі, щоб ніколи нікому не можна було ні купувати, ні продавати, крім того, хто має тавро,

ім'я Звіра або число його імені” (вірші 16, 17, Дерк.).

Усі класи християн повинні вклонитися; всі повинні якимось чином засвідчити свою підтримку Образу і відданість його інтересам та законам: чи то як публічне, відкрите визнання себе членами Союзу, а отже, прихильниками (тавро на чолі), чи, принаймні, як надання певної підтримки і впливу принципам організації Образу (підтримка правою рукою).

Б. – А як щодо купівлі-продажу?

А. – Це, як і інші риси, символічна річ: купівля-продаж відноситься до торгівлі духовними речами. Ніхто не може бути визнаний таким, що має право навчати, або проповідувати, або христити, або давати символи смерті нашого Господа, окрім тих, хто має на це ЛІЦЕНЗІЮ з боку якогось ортодоксального члена Образу. І дії таких осіб не вважаються правомочними.

Б. – Воістину, ці речі чудово поєднуються; і нас не повинно дивувати, що, розповідаючи про Церкву та її пізніші часи, наш Господь згадує всі ці три великі системи. Англійська церковна система, безумовно, є ЗВІРОМ у такому ж сенсі, що й папство, з різними характеристиками, про які ми говорили; а Євангельський Союз, безумовно, є його досконалим ОБРАЗОМ. Це те, що в політиці або бізнесі називається “клікою” – релігійною клікою, або монополією, організованою для того, щоб перешкодити іншим займатися пошуками правди.

А. – Ти помітив, що 17-й вірш вказує на те, що тавром є ім'я – ім'я Звіра, тобто число його імені. Наступний вірш, здається, вказує на те, що це ім'я і число є, в певному сенсі, таємницею, і що воно вкаже на мудрість, або правильне розуміння вищезгаданих символів, якщо ми зможемо розгадати таємницю імені, яке символічно подано як 666. “Тут мудрість. Хто має розум [розуміє вищезгаданий символ, доведе це правильним застосуванням наступного числа], нехай порахує число Звіра, бо це число людське [тобто підраховане так, як це роблять люди], а число його шістсот шістдесят шість [666]” (Дерк.).

“ІМ'Я ЗВІРА, АБО ЧИСЛО ЙОГО ІМЕНІ”

Б. – Чи вдалося тобі розшифрувати це ім'я та число? Я чув про багатьох, які пробували різні імена та застосування, але жодне з них не здалося мені розумним.

А. – У цьому полягала і моя складність. Трохи більше року тому я говорив на тему цього розділу перед без-іменною громадкою “тієї дороги” у Лінн, Массачусетс, і завершив свій виступ словами про те, що я ніколи не бачив задовільного пояснення числа 666. І хоча я вважав, що дав правильний аналіз символів цього розділу, все ж не міг стверджувати, що в цьому є мудрість, оскільки не міг витлумачити це число. Однак я припустив, що якщо ми правильно розуміємо час, в якому живемо, – “жнива” цього віку, – і якщо наше загальне застосування цих символів є правильним, то число незабаром стане зрозумілим. Я закликав усіх до вивчення цього питання, бо Господу іноді подобається давати мудрість через найслабших Своїх дітей: “Із уст немовлят, і тих, що ссуть, учинив Ти хвалу”. [R323].

Приблизно через три місяці я отримав довгий лист від одного мислячого брата з тієї місцевості, в якому він казав, що, на його думку, він має ключ. І я думаю, що він має ключ, і той, безумовно, підходить до замка в усіх деталях. Я представлю його вам саме так, як він запропонував. Ось спосіб його міркувань:

Ісус, Який дав нам це об'явлення (Об. 1: 1), добре знав, що цей символ не можна було зрозуміти до теперішнього часу, тому що Образ був створений тільки в 1846 році. Ісус також знав, що англійська мова буде мовою, якою користуватимуться приблизно чотири п'ятих Його щирих дітей, які шукатимуть правду в “час кінця”. Він також знав, що серед вибраної “Малої Черідки” буде небагато мудрих, небагато великих, небагато знавців усіх мов. Більше того, Його звичаєм було адаптувати Своє вчення до простих людей, і саме з них походили Його коштовності, дванадцять учнів й інші аж дотепер.

Тому здається, що число 666 повинно бути відкритим для розуміння всіх нас, адже саме нам наказано його обчислити, так само, як і інші символічні числа в Даниїїла та Об'явленні. Спробуймо, отже, застосувати ці цифри англійською мовою.* [Це перше застосування англійською мовою, відоме автору, але розсудливість його очевидна].

*У Поширеній Версії (Common Version) і в більш сучасних грецьких текстах це число пишеться словами “шістсот шістдесят шість”, але в давньогрецьких рукописах використовуються цифри, 666.

Отже, перше число – це число [першого] ЗВІРА. Давайте подивимося, чи буде це стосуватися деяких його імен, Цією системою, яку Павло називає Чоловіком Гріха, є

Римо-католицька влада (Roman Catholic power – 18 букв, або 6х3) = 666.

123456 123456 123456

В Об'явленні вона названа ЗВІРОМ –

Римо-католицький “Звір” (Roman Catholic “Beast”) = 666.

Система також називається “жінкою” (Об. 17: 18) –

Римо-католицька “жінка” (Roman Catholic “woman”) = 666.

Вона називає себе

“Священною католицькою церквою” (“Holy Catholic Church”) = 666.

Вона дійсно є такою (Об. 17: 5) –

“Мати блудниць” (“The Mother of Harlots”) = 666.

Таким чином, ми бачимо, що число добре підходить до ЗВІРА.

Другий ЗВІР дуже хотів мати таке саме ім'я і фактично претендував на нього в першу чергу –

“Священна католицька церква” (“Holy Catholic church”) = 666.

Інші назви, під якими він часто відомий –

“Англійська державна церква” (“English State Church”) = 666,

“Єпископальна церква” (“The Episcopal Church” або “Episcopalian Church”) = 666,

“Англійська церква” (“The Church of England”) = 666.

Таке застосування числа, безсумнівно, може здатися комусь занадто простим, щоб його прийняти, але так Бог завжди чинить з нами – ховає правду під покровом її власної простоти, щоб вона здавалася грекам (по-світськи мудрим) безумством, а тим, хто вірить (не тим, хто вірить без доказу, а тим, хто вірить на основі найміцнішого доказу – гармонії Його Слова), – Божою силою і Божою мудрістю (1 Кор. 1: 23).

Образ змушує всіх, хто претендує на такі стосунки або за ким він визнає право купувати чи продавати – навчати, – мати в якості віровчення щось, що затаврувало б їх як таких, що мають “ім'я” ЗВІРА або “число” його імені – 666. Багато хто приймає це ім'я і у своїх віровченнях повторює: “Я вірю в “Священну Католицьку Церкву” (“Holy Catholic Church”) = 666.

Серед тих, хто таким чином відкрито приймає тавро на чоло (своїми віровченнями), є

єпископали, методисти, пресвітеріани та інші. Ще інші надають умовну підтримку (тавро на руці) загальному принципу, організовуючись під різними сектантськими назвами. Після того, як вони зливаються в ОБРАЗ (і ніхто не буде прийнятий до членства в Євангельському Союзі, якщо він не буде членом однієї з таких сект), всі разом вони відомі під загальною назвою “Протестантські Церкви” (“Protestant Churches”) = 666, що, як ми бачимо, містить число Звіра.

Якби ми, наприклад, мали організуватися (при тому, що ми більше за всіх протестуємо проти неправд Риму, а [R323] також проти неправд образу і другого ЗВІРА), ми не були б зараховані до “протестантських церков”, тому що нас не визнали б ортодоксальними – нашу організацію не вважали б церквою.

Якщо хтось поцікавиться нашими зібраннями і запитає: “Церква, яка тут збирається, – протестантська?”, то почує відповідь: “Ні, бо вона не євангельська”. Вона не має віровчення, яке було б тавром, щоб Союз міг вирішити, євангельська протестантська церква це, чи ні.

Б. – Це справді здається дивовижним. Я бачу, як деякі мають це на своїх чолах, показуючи своїми віровченнями, формами і титулами, що це затаврує їх як учасників деяких гидот системи і доктрини, які протягом століть були тавром ЗВІРА-леопарда.

Я також бачу, як ніколи раніше не бачив, що багато найдіяльніших ПРАЦІВНИКІВ номінальної церкви працюють для своєї власної частини, підрозділу або гілки цього образу. Я бачу, скільки з того, що вважається ПРАЦЕЮ ДЛЯ ІСУСА, насправді, мабуть, є відданістю і жертвою для розбудови секти або несенням якогось нав'язаного людьми тягара.

Але я думаю, що ми завжди повинні розрізняти СИСТЕМИ і дорогих осіб, які, очевидно, мають удосталь Духа Христа, але зв'язані ними.

А. – Я повністю з тобою згоден; про цю різницю слід пам'ятати завжди. Але дозволяйте мені сказати, що я вважаю, що досить багато осіб все ще пов'язані з цими організаціями, які мають тавро ЗВІРА (надаючи їм свої назви і вплив), але в серці зовсім не є прихильні до них і ненавидять (як анти-Христа) кожну систему, яка в тому чи іншому сенсі може зайняти місце справжнього ГОЛОВИ Церкви, і не поклоняться ні конференціям, ні пресвітеріям, ні папам, але “поклоняються Богові”. Вони, однак, швидко усвідомлюють, що членство в

правдивій Церкві (імена якої записані на небі) жодним чином не досягається відокремленням від різних людських організацій, кожна з яких називає себе правдивою церквою. Вони також дізнаються, що справжнє єднання святих і союз сердець залежить не від віровчень, які зв'язують їх як членів **ОДНОГО ТІЛА**, а від любові та спільного інтересу до **ГОЛОВИ** і один до одного, бо в них ми знаходимо дух любові Голови і послуху слову Отця.

Б. – Я знаю, що ти вважаєш, що юдейська церква була прообразом, тінню номінальної євангельської церкви. Чи знаходиш ти якусь паралель з поклонінням цьому Образу в якості тіні?

А. – Так, Ізраїль був забраний у полон до Вавилону; там був поставлений Образ, і всім було наказано поклонятися йому.

Ми вже бачили, що Вавилон був прообразом, тінню номінальної Церкви. Саме з цієї причини в Об'явленні до неї застосовано назву Вавилон. Папство було найбільшою плутаниною, або сумішню церкви й світу, але всі реформи були тільки частковими, і реформовані церкви перебувають у такому ж стані плутанини (Вавилону). Папство було “Вавилоном **ВЕЛИКИМ**” (Об. 17: 5), але в часі “**ЖНИВ**” Господь називає всю систему **ВАВИЛОНОМ**. Тут, як і в тіні, спочатку приходить наказ всім поклонятися **ГОЛОВІ** Вавилону (папству). Потім був зроблений **ОБРАЗ**, і всім було наказано поклонятися йому. У першому випадку Даниїл один відмовився поклонятися будь-кому, крім справжнього Бога (Дан. 6: 7). У другому випадку їх було більше – троє “справді ізраїльтян”, які відмовилися поклонятися Образу (Дан. 3: 18). Так само і

число вірних, які тепер не поклоняються Образу, ймовірно, відноситься як три до одного (тих, які не поклонялися Звірові). За свою відмову вони були зв'язані і вкинуті у вогняну піч. Так і тут ті, хто не поклоняється **ОБРАЗУ**, зв'язані, зазнають перешкод, їхній вплив обмежений, і вони швидко опиняються у “**ВОГНЯНІЙ ПЕЧІ**” – у скорботі, чи то в своїх сім'ях, чи то в громадах, чи то на роботі. За словами Об'явлення, їх вбивають і їм перешкоджають купувати і продавати. Але вони не постраждали від вогню. Незабаром всім стане ясно, що вони не зв'язані і, крім того, з ними є хтось **ЧЕТВЕРТИЙ**. Так, **ГОЛОВА – СПРАВЖНІЙ ГОЛОВА** – є з тими, хто не вклоняється, коли всі інші вклоняються; хто не прислухається до чарівної музики в даний час. Вони – переможці (Див. Дан. 3: 6).

Як у прообразі прийшло визволення, так і в позаобразі прийде визволення – слава Першого Воскресіння – для тих, “котрі не поклонилися **ЗВІРОВІ** ні **ОБРАЗОВІ** його, і не прийняли клейма на чоло своє і на руку свою. І **ВОНИ** ожили і царювали з Христом тисячу років. Це – воскресіння перше. Блаженний і святий, хто одержує часть у воскресінні першому” (Об. 20: 4-6, Хом.).

Б. – О, брате мій, я усвідомлюю, що переможець в Божих очах – не половинчастий, не напівпосвячений, а той, хто бажає і радіє слідувати Слову свого Бога і довіряти йому, незважаючи на опір усіх книжників, фарисеїв і лицемірів, і хто буде випробуваний у своїй любові і повазі до Бога найсильнішими принадами, і все ж доведе свою вірність, перемагаючи.

А. – Так, брате...

R318 (1881 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
  - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
  - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
  - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
  - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
  - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
  - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.